

**Metal grevleri
ve sınıf hareketi**

>> 8

**Kampüsten fabrikaya
uzanan el:
Harun Karadeniz**

>> 15

**"Çözüm" sürecinden
şiddet sarmalına**

>> 2-3

**İşçilerin
Boz Mehmet'i
unutulmadı**

>> 5

Eylül 2015
Sayı 40

yenidünya

halk gazetesi

Kurucusu: **Mustafa Suphi** (1883-1921)

2.50 lira (KDV dahil)

www.yenidunyagazetesi.com

DESPOTİZME SON VERMEK ÖLÜMLERİ DURDURMAK İÇİN

BİRLEŞELİM

Halkın iradesini fiilen ortadan kaldırmaya çalışan despotun iktidarına ancak halk direnişi son verebilir.

Erdoğan-AKP yönetimi, sandıktan beğenmedikleri sonuç çıkınca seçimleri tanımayacağını göstermiş oldu.

Erken seçimden istediği sonuçları alamayacağını gördüğü anda ülkeyi felakete sürükleyerek halkın irade-

sini bir kez daha iptal etmeye çalışması işten bile değil. Görülen o ki iş başa düşüyor.

>> 4

**Bir türlü bitmeyen
iş cinayetleri**

Ağustos ayı iş cinayetlerinde 10 çocuk, 7 kadın ve 141 erkek işçi yaşamını yitirirken, en çok iş cinayeti yaşanan sektörler tarım, inşaat ve taşımacılık iş kollarında oldu.

>> 7

Afrika'da mülteci dalgası

Emperyalistlerin denetiminde ve güdümünde ilericilere, devrimcilere, komünistlere, hak mücadelelerine karşı kurulan ve büyütülen gerici çeteler yüzünden milyonlarca insan evinden barkından oluyor. Dünya mülteci sorununa yeni bir halka da gerici Boko Haram çetesi yüzünden eklendi.

>> 13

> ISSN 1301-9031

şener ataş

Es geçilen insanlık

>> 12

hülya kortun

Şarlatanlar zamanı

>> 5

“Çözüm” sürecinden şiddet sarmalına

AKP ile Kürt ulusal hareketi arasında yürütülen sahte “çözüm süreci”, 24 Temmuz Obama-Erdoğan darbesi ile birlikte yerini her gün ölümlerin yaşandığı, kasabaların yakılıp yıkıldığı, OHAL manzaralarının yaşandığı bir çatışma dönemine bıraktı. Çatışmasızlık döneminin bitmesi birdenbire ortaya çıkan bir gelişme değil. Adına “çözüm” denilen sürecin temellerinden gelen ve adım adım örülen bir politikanın sonucu.

Savaşmak için “barışmak”

Erdoğan-AKP yönetiminin “çözüm” sürecinden anladığı; Kürtleri siyasal İslamcılık politikaları üzerinden kendisine yedeklemekten ibaretti. Kürt ulusal hareketini öncelikle iç politikada giderek tek adamlaşan despot yönetimine payanda yapmak; dış politikada ise fetihçi, yayılmacı Yeni Osmanlı projesinin uç beyliği hâline getirmeyi vaat eden bir “barış” kurgusuyla hareket etti. Kürt ulusal hareketine hâkim olan uzlaşmacı çizgi de kısa “vadede kolay çözüm” vaat eden bu politikayla iş birliği yapmayı uygun buldu. Oysa AKP’nin “barıştan” anladığı Türk ve Kürt halkını daha büyük savaşlara seferber etmektir. Sonuçta emperyalistlerin Suriye’yi istila savaşı da “çözüm” sürecinin doğrudan konusu hâline geldi. Böylece halkların gönüllü birliğine dayalı onurlu bir barış yaratma hedefinden uzaklaşma hızlandı.

AKP ve Kürt ulusal hareketi tarafından paylaşılan bu gerici fantezinin birinci açmazı, ABD’nin Ortadoğu’da Erdoğan-AKP yönetimine büyük bir alan açacağına dair boş bir beklentiye dayanmasıydı. İkinci açmaz ise temel olarak gerici ve faşist bir ideolojiye sahip olmasıydı. Bu dünya görüşünde Müslüman-Sunni-

Türk olanların dışındakilere ancak ve ancak kölelik yapmak düşüyordu. Üçüncü açmaz ise halk tarafından kuşatma altına alınmış ve cemaatle kavgalı olan AKP’nin yüzünü orduya dönmek zorunda kalmasından kaynaklanıyordu. Dördüncü açmaz ise Kürt ulusal hareketinin; eşit ve özgür yurttaşlık, laiklik, bağımsızlık, demokrasi ve sosyal adalet temelinde halkların barışı ve gönüllü birliği mücadelesinden uzaklaşmaya başlamasıydı. Böylece AKP karşı-sındaki en önemli kozlarını yitiren Kürt ulusal hareketine yön veren kadrolar bunu ABD ve AB’yi arkasına alarak dengelemeye çalıştı.

Zehirli taktikler

Bu kadar açmazı bir arada yürütmeye çalışan Erdoğan-AKP yönetimi tabanına, emperyalistlere, Kürtlere, sürekli desteklediği El Kaideli gruplara ve IŞİD’e sürekli birbiriyle çelişik mesajlar vermeye başladı. Yani takiyeye başvurdu. Ne yazık ki Kürt ulusal hareketine yön veren kadrolar da aynı zehirli takiyeye başvurdu. İlerici ve sol kamuoyuna, kendi tabanına, AKP’ye, ABD ve AB’ye, El Kaideli gruplara, Suriye yönetimine birbiriyle çelişik mesajlar verdi. Her biriyle diğerlerine karşı iş birliklerine girdi. Tutarlı, kalıcı, ilkeli iş birlikleri kurulamaz hâle geldi. Barış, özgürlük ve eşitlik mücadelesi ilkelerden yoksun, güvensiz bir ortama sürüklenerek zehirlendi.

Büyü bozuluyor

Bütün bu takiyeye çabaları “çözüm” sürecinde kriz çıkmasını önlemeye yetmedi. Öcalan’ın devreye girmesiyle yatışmaya başlayan 6-8 Ekim Kobane serhıldanıyla iki taraf da gördüğü “tatlı rüyadan” kâbusa uyandı. AKP kabustan kurtulmak için Kürt ulusal hareketinin üstüne şiddetle gitme hazırlıklarına başladı. HDP ise, bir yandan AKP’ye serzenişte bulunarak politikalarından vazgeçmesi gerektiğini söylerken diğer yandan da ABD ve AB emperyalizminden medet ummaya başladı.

Oyun kurucu kazanıyor

Bu ortamdan en kârlı çıkan ABD oldu. Kobane, Obama’nın talimatıyla Türkiye sınırından Peşmerge kuvvetlerinin geçmesiyle kısmen güvence altına alınmış oldu. Üstüne ABD’nin silah yardımı ve hava bombardımanının göklere çıkarılmasıyla Kürt ulusal hareketine yön veren kadrolar içerisinde ABD ile iş birliği yapılmasını savunmak egemen görüş hâline döndü. “IŞİD ve aynı zihniyetteki AKP’ye karşı ABD ve AB ile koalisyon kurmak zorundayız” açıklamalarıyla emperyalistler, iş birliği yapılabilecek güçler olarak meşrulaştırıldı. IŞİD ve AKP’nin, ABD ve AB emperyalizmi ile arasındaki binlerce bağı görmezden gelindi.

Kırılğan ateşkes

Çatışmalı dönemin ardından Dolmabahçe Mutabakatı ve Abdullah Öcalan’ın 21 Mart 2015’teki Newroz’undaki “Eşme Ruhü” çıkışı ile yeni ve kırılğan bir çatışmasızlık sürecine girildi. Süreç esas olarak 24 Temmuz Obama-Erdoğan darbesiyle bitti. ABD bu dönemde Erdoğan’ı sıkıştırmak için, İmralı-HDP-KCK çizgisiyle iş birliğini arttırdı. Kürt ulusal hareketi ise AKP’nin Yeni Osmanlı projesindeki uç beyliği rolünden ABD ve AB emperyalistlerinin Ortadoğu’daki sömürgeleştirme seferinin en önemli müttefiki olma rolüne terfi etmeye çalıştı. Buna karşılık Erdoğan-AKP yönetimi ise seçimlerin etkisiyle “çözüm” sürecini “buzdolabına kaldırma” karar verdi. Erdoğan’ın “Dolmabahçe Mutabakatını tanımıyorum” çıkışını Demirtaş’ın “Seni başkan yaptırmayacağız” çıkışı izledi. Siyasal arenada AKP-HDP çatışması başladı.

ABD’nin ikinci kazancı

Erdoğan-AKP, seçim çalışmaları boyunca bütün antidemokratik yöntemleri kullanmasına, provokasyonlar ile Kürt halkını çatışma ortamına çekme çabalarına rağmen HDP’nin barajı aşmasını önleyemedi. 7 Haziran seçimlerinde, Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direnişi’nin etkisinin, iki yıl gecikmeli olarak, sandığa yansmasıyla halk tarafından iktidardan düşürüldü. Ama meclisteki ufuksuz ve uzlaşmacı muhalefet partilerinin pasif tutumuyla tek başına iktidar olanaklarını daha da pekiştirerek kullanmayı başardı. Sözde hükümet kurma çalışmalarıyla kazandığı zamanı Obama ile Ortadoğu politikalarına tam itaat etmeyi içeren anlaşmaya varmak için kullandı. Şimdilik kamuoyuna yansıyan bilgilere göre, İncirlik başta olmak üzere savaş üslerini koalisyon güçlerinin kullanımına açtı. Sınırları IŞİD’e kapatmayı, ABD önderliğindeki çözüm ona “IŞİD karşıtı koalisyon” katılmayı kabul etti. Erdoğan bunun karşılığında PKK’yi vurma, HDP’yi ezme, seçimleri tekrar etme, gerekirse 1 Kasım seçimlerini de erteleme ve fiilen başkanlık rejimini kurmayı deneme izni aldı.

Şiddet sarmalı yükseliyor

Erdoğan-AKP'nin seçim sonuçlarından sonra kullanmaya devam ettiği tek başına iktidar olanaklarıyla Kürt ulusal hareketine karşı provokasyonlara girişmeye devam etmesi, bölgede polisiye ve askeriye operasyonları arttırması üzerine KCK 11 Temmuz 2015 tarihinde yaptığı açıklamayla tek taraflı ateşkese son verdiğini duyurdu. 18 Temmuz'da Obama-Erdoğan arasında temel konularda anlaşma sağlandı. 20 Temmuz'da Suruç'ta 33 sosyalist IŞİD damgası taşıyan kontrgerilla katliamıyla öldürüldü. Katliamın ardından PKK'nin polis ve asker öldürmeye başlamasıyla AKP, başlatacağı büyük saldırı için kamuoyunu aldatmak üzere gereken zemini sağlamış oldu. 22 Temmuz'da Obama-Erdoğan anlaşması imzalandı. 23 Temmuz'da IŞİD'in Türkiye-Suriye sınırında askerlere ateş açmasına misilleme olarak Türk ordusu IŞİD canilerine ateş açtı. "Türkiye nihayet IŞİD'e karşı harekete geçiyor" propagandası hızlandı ve 24 Temmuz'da bir yandan Suriye'deki IŞİD hedefleri vurulurken asıl olarak Irak'taki PKK hedefleri bombardıman altına alınmaya başladı. Dernek, sendika ve evler basıldı. Miting ve gösteriler yasaklandı. Barışçıl gösteriler dağıtıldı. Buna karşılık PKK de asker ve polisler için saldırılarını arttırdı. Türkiye halkları bir anda Amerika ile iş birliği yarışına giren Erdoğan-AKP ile PKK şiddetinin kısılcacında kaldı. Şimdiden yüzlerce evladını kaybetti. Emekçi çocukları, yoksul gençler "Şehitler ölmez" ve "Şehit namının" haykırışları arasında toprağa verilmeye başladı. ABD'nin ülke ve bölge halklarını din, mezhep ve ulus ayrımıyla birbirlerine düşürme stratejisi adım adım hayata geçirilmeye başladı. Türkiye eşit ve özgür yurttaşlık, laiklik, bağımsızlık, demokrasi ve sosyal adalet temelinde halkların barışı ve gönüllü birliği hedefinden uzaklaşmaya; birbirleriyle Amerikancılık yarışını yapan iş birlikçi çevrelerin güdümünde parçalanmaya ve yıkıma sürüklenmeye başladı.

Diğer taraftan Erdoğan-AKP ile Kürt ulusal hareketi arasındaki takiyeye dayalı ilişkiler hâlâ sürüyor. Ülkeyi Erdoğan'ın emriyle gidilen 1 Kasım seçimlerine götürmek üzere kurulan Kaçak Saray hükümeti AKP ve HDP koalisyonu şeklinde kurulabiliyor. Erdoğan, "çözüm" sürecini yeni emperyalist planlar doğrultusunda "buzdolabından çıkarma" olasılığı nedeniyle HDP'yi yedeğinde tutmayı başarabiliyor. HDP ise yeni pozisyonunu "anayasal zorunluluk" teziyle savunmaya çalışarak böyle bir anlaşmaya açık olduğunu gösteriyor.

Barışı kazanmak

Barışı kazanmak, ülke ve bölge halklarının eşitlik ve özgürlük temelinde emperyalizme ve gericiliğe karşı birleşik mücadelesinden geçiyor. Ülkede ve bölgede demokratik güçlerin birliğinden geçiyor. Gericilik, vurgunculuk ve savaş rejiminin, Erdoğan-AKP diktasının halkın demokratik eylemiyle son bulmasından geçiyor.

Kaçak Saray hükümeti

Obama'dan 7 Haziran seçimlerinde ortaya çıkan halk iradesini, Erdoğan-AKP iktidarının düşürülmesi kararını, iptal etme izni alan Erdoğan, 24 Ağustos 2015'de cumhuriyet tarihinde ilk defa seçimlerin tekrar edilmesine karar verdi. Ülkeyi 1 Kasım'da seçime götürmekle görevli tarafsız hükümeti kurma görevini yine Ahmet Davutoğlu'na verdi. 25 Ağustos'ta görevi alan Davutoğlu da parlamentoda grubu bulunan partilerin iradesini yok sayarak bakanlık tekliflerini kendi seçtikleri millet vekillerine doğrudan ilettiler. Erdoğan'ın emriyle kurulan geçici hükümette; resmen AKP'li 12, kâğıt üstünde bağımsız fakat fiilen AKP'li 11, MHP'den AKP'ye devşirilmiş 1, HDP'li 2 üye yerini aldı. Tuğrul Türkeş'e MGK'ya gireceği Başbakan Yardımcılığı görevi verilirken HDP'lilere Avrupa Birliği ile kalkınma bakanlıkları verildi.

Obama-Erdoğan darbesi hükmünü sürdürüyor

Erdoğan bu süreci Anayasa, yasa ve teamülleri bir bir ayaklar altına alarak tamamen tek adam yönetimiyle yürüttü. 22 Temmuz'da ABD'ye halkın sırtından yeni ve büyük olanaklar sunarak yeniden biat eden Erdoğan, Obama'yı arkasına alınca 24 Temmuz darbesini hayata geçirdi. Obama'dan sahte çözüm sürecini "buzdolabına kaldırma", PKK'yi vurma, HDP'yi ezme, 7 Haziran seçimlerini iptal etme, hatta gerekirse 1 Kasım seçimlerini de erteleme yani başkanlık rejimini kurmayı deneme izni aldığı anlaşılan Erdoğan, bu anlaşmaya ve darbenin yarattığı elverişli ortama dayandığı için Anayasayı, yasaları ve teamülleri bu kadar rahat ayaklar altına alabiliyor. "İster beğenin ister beğenmeyin Türkiye'nin sistemi değişmiştir." açıklamaları yapabiliyor. Meclisteki muhalefet partileri ise ABD ile Erdoğan-AKP anlaşmasını gördükleri için serzenişte bulunmaktan öteye geçmiyor. Büyük patronun onlarla anlaşacağı zamanı kolluyor.

Fiili başkanlık rejimi

Erdoğan fiili başkanlık rejimini bir adım daha ileriye götürerek doğrudan kendisine karşı sorumlu olan bir hükümet kurmuş oldu. Tarafsız olması gereken başbakanlığa sözünden dışarı çıkmayan Davutoğlu'nu atayarak, başta HDP'li iki bakan olmak üzere bütün bakanları, cumhurbaşkanı ve başbakanın onayıyla, azledebilme yetkisini elinde tuttu. Bütün kabine üyelerini doğrudan kendi belirledi. Partisinin 26 üyeli kabinede 24 bakanlıkla temsil edilmesini sağladı. Oyların yüzde 40,87'sini, millet vekillerinin yüzde 46,90'ını alan AKP'ye hükümette yüzde 92,30'luk bir temsil gücü verdi. Bakanlıkların atama yapmasını yasaklayan Başbakanlık genelgesiyle HDP'li iki bakanı, serbest icraat yapmak şöyle dursun, çalışma arkadaşlarını belirleme haklarından bile mahrum bıraktı.

AKP-HDP ortaklığı

Hangi bakanlıkların verileceği bir yana hangi millet vekillerinin bakan olarak belirleneceği konusunu bile, aşağılayıcı bir uygulamayla, HDP'ye sormayan Erdoğan'ın bu tavrı bile HDP'yi AKP ile koalisyon kurma isteğinden geri çeviremedi. HDP listesinden milletvekili seçilen EMEP'li Levent Tüzel'in, partisinin uyarısıyla, AKP'yle ortak hükümete girmeyi reddetmesi bile, HDP'yi kararını sorgulamaya ve tercihini değiştirmeye itmedi. Bu teslimiyet karşısında, bütün demokratik kuralları, anayasayı, kanunları ve teamülleri durmadan çiğneyen, her konuda "ben yaptım, oldu" keyfiliğiyle hareket eden Erdoğan-AKP yönetimi, geçici hükümeti oluştururken HDP'yi dışarıda bırakmanın bir yolunu aramadı. HDP'li iki bakanı ihtiyaç duyduğunda "buzdolabından çıkaracağı" sahte çözüm sürecinin buzlarını eritecek bir alet olarak elinde tutmayı tercih etti. HDP'li iki bakana şimdilik gericilik, vurgunculuk ve savaş politikaları yürütülürken AKP'ye vitrin süsü olmaktan ve halkın öfke seline karşı dalga kıran olmaktan öte bir rol düşmüyor.

Erdoğan gölgesinde seçim oyunu

Sonuç olarak Türkiye seçime, Amerikancı-NATO'cu işbirlikçi kapitalist oligarşinin menfaatlerinin yürütme komitesi olarak hareket eden AKP hükümetiyle giriyor. Erdoğan-AKP'nin seçim oyunu, emperyalizmin çizdiği genel çerçeve içinde kendi farklı hedeflerine ulaşmaya gayret eden AKP ile Kürt milliyetçi hareketi hem birbiriyle savaştığı, hem aynı hükümet içinde ortak olarak yer aldığı koşullarda sahneye konuyor. Dil, din, mezhep ayrımı gözetmeden Türkiye işçi sınıfı, şehir ve köy emekçileri, ezilen halklar, işte bu özgün koşullarda can güvenliğini sağlamaya çalışıyor, sömürüye ve zulme karşı mücadele ediyor.

Halkın iradesini iptal etme oyunu

7 Haziran seçimlerinden tek başına hükümet kurma şansını kaybederek çıkan Erdoğan-AKP yönetimi, halkın iradesini iptal etmek için elinden gelen her yola başvurdu. Özellikle 24 Temmuz Obama-Erdoğan darbesi ile elini güçlendiren Erdoğan, koalisyon görüşmelerini tam bir orta oyununa çevirerek erken seçim için zaman kazanma aracına çevirdi.

Saray top çeviriyor

Erdoğan'ın ilk hamlesi seçim bozgununun etkisini yatıştırmak üzere sessizliğe bürünerek muhalefetin bocalamasını izlemek oldu. Zaten meclise giren üç partiden ikisi, MHP ve HDP, daha ilk anlardan itibaren AKP'li koalisyon seçeneklerini önererek gericilik, vurgunculuk ve savaş rejimine önemli bir hareket alanı açmıştı. Ardından meclis başkanlığı, MHP'nin oynadığı uğursuz rolle, AKP'ye sunulunca Erdoğan'ın eli oldukça rahatlamış oldu. Ardından CHP yönetimi de AKP ile koalisyona yeşil ışık yakarak

uzlaşmacı çizgiyi tamamen kabul etmiş oldu. Bu aşamada, emperyalist merkezler ve büyük sermaye çevreleri tarafından sıkı bir denetim altına alınan meclisteki muhalefet partilerinin hiçbiri, çok elverişli şartlar olmasına rağmen, Erdoğan-AKP rejimine karşı topyekûn bir hücumla kalkmayı tercih etmedi. Her biri ayrı ayrı kendilerini emperyalist merkezlere ve büyük sermaye çevrelerine beğendirme telaşına düştü. Ne var ki 13 yıllık iktidarının da gösterdiği gibi kimse bu alanda AKP'nin eline su dökemezdi.

Koalisyon oyunu başlıyor

Erdoğan, bütün teamülleri çiğneyerek, cumhuriyet tarihinin en gecikmiş hükümet kurma görevini, 9 Temmuz 2015 tarihinde, Ahmet Davutoğlu'na vererek koalisyon tiyatrosunu sahneye koydu. Ve muhalefet partileri de hevesle sahnede yerlerini aldı.

HDP, çözüm süreci için AKP ve CHP koalisyonunun kurulmasını önerdi. Ayrıca toplumsal gerilimin de bu şekilde düşebileceğini savundu.

Bu açıdan MHP de aynı şeyleri savunarak, toplumsal gerilimin düşmesi için, en uygun seçeneğin AKP-CHP koalisyonu olduğunu önerdi. Çözüm süreci yüzünden AKP ile, koalisyon yapmayacağını açıkladı.

CHP ise "ülkeyi hükümete bırakmanın" sorumluluğundan "kaçarak" AKP ile koalisyon görüşmelerini haftalar boyunca sürdürünce kaçak saraya önemli bir zaman kazandırmış oldu.

Erdoğan-AKP ise, bir yandan muhalefet partilerini halka "hükümet kuramıyorlar, koalisyondan kaçıyorlar" diye şikayet ederken, diğer yandan emperyalistlere kendini beğendirme yarışında kritik bir hamle yaparak rakiplerini bu alanda yaya bıraktı. İncirlik üssünün kullanılması konusunda ABD ile anlaşarak Obama yönetimine halkın sırtından büyük tavizler verip sırtını sağlama aldı.

24 Temmuz darbesi ve erken seçim

Anlaşmaya varan Erdoğan ve Obama, esas olarak Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direnişi ile kesin bir şekilde ortaya çıkan ve iki yıl gecikmeyle sandığa yansıyan halkın iradesini iptal etmek için harekete geçti.

Darbenin ilk hedefi kuşkusuz sosyalist ve devrimci güçlerdi. Nitekim, darbe tezgâhı 31 sosyalistin 20 Temmuz'da Suruç'ta bir kontrgerilla saldırısı sonucu topluca katledilmesiyle başladı. IŞİD damgası taşıyan bu katliamın hemen ardından, PKK'nin asker ve polis öldürmesiyle kamuoyunu aldatmak için gereken zemin hazırlandı.

Obama ve Erdoğan 22 Temmuz'da, uzun süredir müzakere edilen ve

18 Temmuz'da temel taslağı belirlenen Türkiye-ABD anlaşmasını imzaladılar.

23 Temmuz'da IŞİD'in Türkiye-Suriye sınırında askerlere ateş açmasına misilleme olarak Türk ordusu IŞİD canilerine ateş açtı. "Türkiye nihayet IŞİD'e karşı harekete geçiyor" propagandası hızlandı ve 24 Temmuz'da Amerikan-cı-gerici darbe icra edildi.

Saldırıları kısa sürede Kuzey Irak başta olmak üzere PKK hedeflerine yöneldi. AKP'nin MHP'den oy devşirmek için başlattığı saldırılara PKK de asker ve polis öldürerek karşılık verince Erdoğan'a "teröristlere karşı yürütülen savaşın başkomutanı" olma şansını tanımış oldu.

Koalisyonda son perde

Ortamin kendisi için elverişli hâle döndüğünü düşünen Erdoğan, görüşmelerin sonlandırılması talimatını verdi. 13 Ağustos 2015 tarihinde CHP-AKP; 17 Ağustos'ta ise AKP-MHP koalisyonunun gerçekleşmeyeceği açıklandı.

Davutoğlu, 18 Ağustos'ta hükümet kurma görevini Erdoğan'a iade etti. Normal şartlarda anayasa ve teamüller gereği hükümet kurma görevi ikinci partinin genel başkanına, Kılıçdaroğlu'na verilmesi gerekirdi. Ama Erdoğan, hükümet kurma görevini Kılıçdaroğlu'na vermedi. CHP, halkın iradesini hiçe sayan; kendisine oy verenlerin haklarının çiğnenmesi anlamına gelen bu tutum karşısında "darbe yapıyorlar" diye feryat etmekten öte hiçbir şey yapmadı. Darbeye karşı halkla birlikte harekete geçmek darbeyi boşa çıkarmak için mücadele etmek yerine Erdoğan tarafından küçük düşürülmeyi sineye çekti. Emperyalistlere ve büyük sermaye çevrelerine ne kadar makul bir parti olduğunu göstermeyi seçti.

Erdoğan 45 günlük sürenin dolmasının hemen ardından 24 Ağustos'ta, cumhuriyet tarihinde ilk defa olarak, seçimlerin tekrar edilmesine karar vererek; 25 Ağustos'ta seçim hükümetini kurma görevini yine Davutoğlu'na verdi.

AKP'yi sandık değil, sokak götürür

Böylece AKP, Gezi Direnişi'nde kesin olarak ortaya çıkan ve 7 Haziran seçimlerinde sandığa yansıyan halkın iradesini iptal etmek için kritik olarak gördüğü seçimlerin tekrar edilmesi kararına, hem de meclisteki muhalefet partilerinin desteğiyle, ulaşmış oldu.

Erdoğan-AKP yönetimi, sandıktan beğenmedikleri bir sonuç çı-

kınca seçimleri tanımayacağını göstermiş oldu. Erken seçimden istediği sonuçları alamayacağını gördüğü anda ülkeyi felaketlere sürükleyerek halkın iradesini bir kez daha iptal etmeye çalışması işten bile değil. Görülen o ki iş başa düşüyor. Halkın iradesini fiilen ortadan kaldırmaya çalışan despotun iktidarına ancak halk direnişi son verebilir.

İşçilerin Boz Mehmet'i unutulmadı

İşçilerin Boz Mehmet'i 21 Eylül 1901'de bugün Yunanistan sınırları içinde bulunan Kavala'da doğdu.

Komünist mücadeleyle 1918 yılında sendikalaşma çalışması içinde tanışan Mehmet Bozışık 1927 yılında TKP üyesi oldu ve partinin çeşitli organlarında görev yaptı.

1932 yılında TKP'nin 4. Kongresinde Merkez Komite üyeliğine seçildi. Bozışık mücadele yaşamında 9 kez tutuklandı, 16 yıl hapis yattı ve beş kez sürgün cezasına çarptırıldı. En zor koşullarda bile partili olma bilinciyle hareket etti, inançla ve dirençle yaşadı.

97 yıllık yaşamını Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin, köylülerin, sömürülen halkların kurtuluşuna adanmış devrim yolunda kısa mesafe koşucusu değil, nefesini ve direncini çok iyi ayarlayan bir maratoncuymuş.

“Mücadeleye devam zaferimizin teminatıdır”

Bozışık yaşamının son evrelerinde TKP'nin likidasyonuna karşı koyma ve Partiyi ayağa kaldırma mücadelesine tereddütsüz katıldı. *Ürün*'ü çıkaran kadrolar arasında yer aldı. Sürekli yazarı olduğu *Ürün*'de gençlerin parti ruhuyla yetiştirilmesine özel önem verdi.

Bir asra yaklaşan yaşına bakmayarak 1 Mayıs'a, işçi grevlerine, gösterilere, anmalara, Cumartesi annelerinin eylemlerine, öğrencilerin direnişlerine katıldı.

27 Ağustos 1998 Perşembe günü İstanbul Samatya SSK Hastanesinde diyaliz makinesine bağlıyken sonsuzluğa karıştı.

Boz Mehmet son yazısında yoldaşlarına “Mücadeleye devam zaferimizin teminatıdır” diye seslenmişti.

Yoldaşları yine yanındaydı

Boz Mehmet, partisi TKP 1920 tarafından düzenlenen törenle mezarı başında anıldı.

Tören saat 11.00'de devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ve hep bir ağızdan okunan Enternasyonal Marşı ile başladı.

Törende konuşan İstanbul İl Başkanı Yusuf Türkoğlu, Boz Mehmet'in mücadelecisi ve fedakâr bir devrimci olduğunu vurguladı.

Tören okunan TKP Marşı ile son buldu.

Şarlatanlar zamanı

hülya kortun

İşçilere, emekçilere, halklara yoksulluk, işsizlik, zulüm, yıkım ve savaştan başka bir şey vermeyen kapitalizme ve emperyalizme karşı kitlelerin duyduğu büyük öfke. Bu kitlelerin bilinç, örgütlenme ve siyasal deneyim eksikliği. Sosyalist öğretiye ve devrimci sınıf partilerine karşı egemenlerin yürüttüğü sistemli psikolojik savaş nedeniyle emekçi kitlelerin kendi sınıf partilerinden uzak durması. Buna karşılık, bilimsel teoriye, sınıf mücadelesine, devrime gerek olmadan; egemenlerle el ele, kestirme yoldan kurtuluş vadeden parti ve örgütlerin yine aynı psikolojik savaşın parçası olarak öne çıkarılması ve kitlelere empoze edilmesi. Şu anda tanık olduğumuz şarlatanlar zamanını yaratan ortam, işte budur.

Yunanistan deneyimi

Bakın Yunanistan'a. Syriza (Radikal Sol Koalisyon) ve başkanı Aleksis Çipras, kitlelere, emperyalizmin kurumları içinde kalarak, avro para birliğinden, Avrupa Birliği'nden ve NATO'dan çıkmadan, iç ve dış egemenleri ikna ederek kısa yoldan Yunanistan halkını borç köleliğinden ve özelleştirmelerden kurtarma, bağımsızlığa ve refaha ulaştırma sözü verdiler. Art arda yapılan seçimlerde oy desteğini füze hızıyla arttırarak 25 Ocak 2015 seçimlerinde 300 üyeli parlamentoda 149 sandalye kazandılar. Halkın gözünde artık inandırıcılığı kalmamış işbirlikçi, vurguncu egemen partilerin yerine hükümet oldular.

Syriza, Çipras, bakanlar; bol bol laf ürettiler, parlak demeçler verdiler. Avrupa başkentlerine sayısız seyahate çıktılar. Almanya başbakanı Angela Merkel'le, Fransa cumhurbaşkanı François Hollande'la; Avrupa Komisyonu, Avrupa Merkez Bankası, İMF yetkilileriyle poz poz resim çektiler nafiye görüşmeler yaptılar.

Akla ziyan fantezi

Fakat Yunanistan'ın radikal demokratları, emperyalist tefecileri emperyalistlikten ve tefecilikten vazgeçiremeyince, şaşkınlıkla ortada kalakaldılar.

Radikal demokratların, kaşarlanmış zorbaları sözüm ona akıl yoluna, demokratik dayanışmaya, Avrupalılık bilincine, insanlık vicdanına davet etme fantezisi dışında hiçbir planlarının olmadığı ortaya çıktı.

Syrizacılar, Avrupa emperyalistlerinin dayattığı sömürgeci kölelik anlaşması taslağını son bir gayretle 5 Temmuz'da referanduma sundular. Halktan dayatmayı reddetme yolunda yüzde 61,3 oranında yüksek bir destek aldıkları hâlde, aynı gece teslim bayrağını çektiler. Avrupa tekelci sermayesinin ve hükümetlerinin her isteğini kabul ettiler. Yunanistan halkını 40 yıl boyunca tefecilerin kölesi durumunda tutacak ağır koşullara halkın iradesini ve anayasayı ayaklar altına alarak parlamentoda onay verdiler.

Umut taciri şarlatanların peşine düşen Yunanistan halkı bugün bu çıkmaz sokaktan nasıl çıkacağını kestirmeye çalışıyor.

Bizim öykümüz

Türkiye'ye gelince. Bizim radikal demokratların serüvenini herkes biliyor. Hatırlayalım.

Bir gün AKP'yi iktidarda tutmakla övündüler, bir gün AKP'yi tek devirecek gücün kendileri olduğunu ilan ettiler. Bir gün başkanlık sistemini ve Erdoğan'ın başkanlığını kabul edebileceklerini söylediler, bir gün Erdoğan'a “seni başkan yaptırmayacağız” diye haykırarak kitlelerden oy topladılar.

Bir gün Suriye'ye karşı AKP'yle ve NATO'yla birlikte savaşabileceklerini söylediler; bir gün ABD'yi, Avrupa Birliği'ni ve NATO'yu AKP'nin Suriye'ye müdahalesini önlemeye çağırdılar.

Bir gün barış adına AKP'ye siper oldular, bir gün barış adına kitleleri AKP'ye karşı savaşa çağırdılar.

Bir gün laikliğin koruyucusu olduklarını söylediler, bir gün asla laik olmadıklarını ilan ettiler. Bir gün kendilerinin Batı değerlerinin Ortadoğu'daki tek temsilcisi olduklarını söylediler, bir gün Batı değerlerine karşı Ortadoğu'nun özgün değerlerini temsil ettiklerini savundular.

Bir gün Türkiye parlamentosunu en üstün güç ve en kutsal değer saydıklarını iddia ettiler, bir gün aynı parlamentoyu diktatörlüğün kılıfı olarak tanımladılar.

Hem silahın ve silahlı mücadelenin zamanının dolduğunu ilan ettiler, hem herkesi silahlanmaya ve isyana çağırdılar. Hem seçim dediler, hem serhildan dediler. Hem 80 milletvekili çıkarmayı büyük zafer ilan ettiler, hem 80 milletvekilini anlamsız duruma düşürdüler.

Hem Erdoğan'ı ve AKP'yi darbe yapmakla suçladılar, hem Erdoğan ve AKP damgasını taşıyan hükümete bakan verdiler.

İlkesizliğin ilkesi

Her konuda birbirini çürüten politikalarla kitlelerin bilincini allak bullak eden radikal demokratlarımız, bir tek konuda tutarlı davranmaya dikkat ettiler. Her durumda kapitalizmle ve emperyalizmle işbirliği yapmaya, yerli ve yabancı egemenlerle uzlaşmaya, kendilerini sistemin efendilerine beğendirmeye çalıştılar. Devrimciler için utanç kaynağı olması gereken, Amerikan ordusuna asker yazılmayı, NATO'yu göreve çağırmayı, Avrupa kapitalist hükümetleriyle içli dışlı olmayı, ABD ve Avrupa büyükelçileriyle politika belirlemeyi, gericiyle birleşmeyi, vurguncularla iç içe olmayı, takiye yapmayı normalleştirdiler.

Çıkış yolu

Bu ilkesiz yaklaşımla geldiğimiz nokta ise, kapitalizme ve emperyalizme karşı sağlam sınıfsal ve ulusal birlik yerine, darmadağın edilen devrimci birikim oldu. Barışa değil savaşa; halklar arasında güven ve dayanışmaya değil, karşılıklı şovenizme vardık. Birlikte bağımsızlığa ve demokrasiye ulaşacağımıza köleliğin ve despotizmin cenderesinde birlikte boğuluyoruz.

Ne var ki, kitleler pek ağır bedeller pahasına da olsa siyasal deneyim kazanıyor. Şarlatanlar zamanını kısaltmanın anahtarı, işçi sınıfını, emekçi kitleleri, ezilen halkları bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmalarına sabırla devam etmek.

Birleşik Metal-İş sendikası Renault için şube açıyor

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, sendikalarına karşı yürütülen kara propaganda karşı ve işçilerin daha örgütlü hareket etmeleri için Renault fabrikasının yanına yeni bir şube açacaklarını belirtti.

Evrensel'e konuşan Selçuk Göktaş, metal direnişi döneminde yapılan eylemlerle Renault işçilerinin Türk Metal'le olan ilişkisine son verdiğini söyledi. Birliklerini güçlendirmek ve bir sendikal örgütlülük hâline getirmek isteyen Renault işçilerinin yüzünü Birleşik Metal-İş Sendikası'na döndüğünü belirten Göktaş, Renault işçisinin sarı sendikadan kurtulmasının Türkiye işçi sınıfı hareketine ivme kazandıracığına dikkat çekti.

Renault işçileri

kendi şubelerini oluşturacaklar

Göktaş şöyle devam etti: "Birleşik Metal-İş olarak açık ifade ediyoruz. Birleşik Metal-İş tüzüğü, yönetme-

liği ve işleyişiyle demokratik işleyişi olan bir sendikadır. Renault işçileri sendikamızla kucaklaştığında, demokratik işleyişi çerçevesinde, kendi temsilcilerini, şube yönetimini

ve merkez yönetimini belirleme noktasında işçi söz ve karar sahibi olacaktır. Biz daha önce de bunu işçilere açıkladık. Renault işçileri kendi şubelerini oluşturacaklar. Ve

çok yakın zamanda onlara yakışan, işyerlerine yakın bir şubeyi orada oluşturacağımızın müjdesini şimdiden veriyorum."

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın 2010 ve 2014 sözleşmelerinde işçilerden aldığı güçle Türk Metal'in toplu sözleşmesinden fark yarattığını dile getiren Göktaş, 2010 sözleşmesinde ikiye katladıklarını, 2014 sözleşmesinde ise hükümetin hukuk dışı bir şekilde grev ertelemesine karşı işçilerin bütçesine önemli bir katkı sağladığını kaydetti. Otomotiv sektörünün Türkiye ihracatında önemli bir pay sahibi olduğunu, Renault'un da bu sektör içinde önemli bir konumda olduğunu anlatan Göktaş, "Renault işçisi de 2010 ve 2014 sözleşmelerinde yarattığımız farkı fazlasıyla hak etmektedir. Birleşik Metal-İş Sendikası da Renault işçilerinden aldığı güçle bunun mücadelesini verecektir" diye konuştu.

"Ölmek var, dönme yok"

Türk Metal sendikası Genel Başkan Yardımcısı Mesut Gezer'in 3 Eylül Perşembe günü idari binada fabrika yöneticileri ve 16-24 vardiyasındaki işçilerle görüşmeye geldiği haberini alan Renault işçileri yemekhanede eyleme başladı.

İşçiler Gezer'e ilk tepkiyi yemekhanede "Terörist sizsiniz, terörist sendika istemiyoruz" diyerek ve sloganlar atarak gösterdi. Vardiya çıkışında ise Türk Metal'i fabrikada istemediklerini göstermek için fabrika içerisinde eylem yapan işçiler "Satılmış temsilci, satılmış sendika istemiyoruz", "Türk Metal çetesi yıldırılmaz bizleri", "Türk Metal gidecek dertler bitecek", "Ölmek var dönme yok" sloganları atarak kararlılıklarını ve birliklerini gösterdi.

Petrol-İş'te AKP'li başkan dönemi

Türkiye Petrol Kimya Lastik İşçileri Sendikası Petrol-İş, 27. Olağan Genel Kurulu 6 Eylül 2015 günü yapılan seçimle tamamlandı. Seçimlerde eski genel başkan Mustafa Öztaşkın ile AKP'ye yakınlığıyla bilinen, sendikanın eski genel sekreteri Ali Ufuk Yaşar'ın listesi yarıştı. İstanbul Altunizade'de bulunan Petrol-İş Genel Merkezi'nde gerçekleşen Genel Kurul'da 16 şubeden 250 delege oy kullandı. Ali Ufuk Yaşar'ın başkanlığındaki liste 170 oyla kazandı.

Mücadeleci kanat geriliyor

Petrol-İş, Türk-İş içerisinde AKP'nin yönlendirdiği sendikal politikalara karşı mücadeleci bir hattı savunan Sendikal Güç Birliği Platformu SGBP'nin en büyük gücünü oluşturuyor. SGBP daha önce Hava-İş'in AKP operasyonu ile ele geçirilmesiyle önemli oranda güç kaybetmişti.

Petrol-İş'in kongresindeki bu sonuç sürpriz değil. 2011 yılında gerçekleştirilen önceki kongrede mücadeleci bir sendikal çizgiyi savunan yöneticiler ve delegeler, mücadeleci bir sendikal program etrafında ortak hareket edememişti. Bu dağınıklık, sonraki dönemde devam etti.

SGBP'den çekilme kararı

Yeni seçilen genel başkanın yaptığı konuşma ve açıklamalara göre Petrol-İş SGBP'den çekilecek. Oysa SGBP'nin kurulmasına yol açan koşullar değişmediği gibi daha da derinleşti. Sendikal alanda mücadeleci sendikalar baskı altına alındı. İşçiler ve emekçilerin haklarına yönelik saldırılar arttı. Bu koşullar altında SGBP'den çekilme kararı mücadeleci bir hattan uzaklaşmak anlamına geliyor.

Yeni dönem

Sendika genel başkanının AKP'li olması önemli kayıp. Ama bir insanın siyasi tercihi nasıl bir sendikal hat izleyeceğini her zaman direk olarak belirlemiyor. Bu aşamada sendikalarına, haklarına, ekmeğine sahip çıkmak üzere mücadele yürüten petro-kimya işçilerinin etkisi ve yönetimde bulunan mücadeleci sendika yöneticilerinin tutumu önemli. Mücadeleler, direnişler ve zaferle dolu bir tarihi olan petro-kimya işçileri; mücadeleci bir sendikal hattı koruyacak, geliştirecek güçtedir.

Bir türlü bitmeyen iş cinayetleri

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin açıkladığı verilere göre Ağustos ayında en az 158 işçi yaşamını yitirdi.

Ağustos ayı iş cinayetlerinde 10 çocuk, 7 kadın ve 141 erkek işçi yaşamını yitirirken, en çok iş cinayeti yaşanan sektörler tarım, inşaat ve taşımacılık iş kollarında oldu.

3 çocuk işçiyi polisler katletti

Ağrı Diyadin'de fırında çalışan 2 çocuk işçi Özel Harekât Polislerinin kurşunlarına hedef oldu. Akşam

vardiyası için fırına giden 16 yaşındaki Orhan Aslan ve 14 yaşındaki Emrah Aydemir TSK'nın ilçede düzenlediği operasyonda fırına odun taşıdıkları sırada katledildi.

Mardin Kızıltepe'de ise 16 yaşındaki canlı tavuk satıcısı Mazlum Turan polis tarafından durdurulmasına uymadığı için silahla vurularak öldürüldü. Arkadaşları Mazlum'un ehliyetinin olmadığı için telaşlandığını ve durduğunda ise devam eden ateşte vurulduğunu belirttiler.

Almanya'da pilotlar grevde

Dünyanın en büyük havayolu şirketlerinden biri olan Alman Lufthansa'da çalışan pilotlar hakları için iki günlük greve gittiler.

Alman Pilot Sendikası (Vereinigung Cockpit) çalışanları emeklilik ödentilerinin kısıtlanmasına yönelik patron saldırısına eylemle cevap verdi. Lufthansa patronu son dönem sendikaya yaptığı öneri emeklilik ödentilerinin azaltılmasıydı. Sendika bunu kabul etmedi. Lufthansa patronu bu tutumla aynı zamanda sendikanın da hem altını oymayı, hem de sendikayı etkisiz hâle getirmeyi hedefliyordu.

Sendika patronun bu saldırılarına karşı 8 Eylül 2015 tarihinde grev ilan etti ve aynı gün 90 uzun mesafeli uçuş yapılamadı. Sendika grevi 9 Eylül Çarşamba da sürdüreceğini bu defa kısa mesafeli uçuşları hedeflediğini duyurdu. Şu ana kadar (9 Eylül öğlen) kısa ve uzun mesafeli uçuşlarda yapılan ertelemelerden 140.000 yolcu etkilendi.

Pilotlar geçen yıl Nisan ayından bu yana 12 defa iş bıraktılar. Ancak şirket hâlâ diz çökmedi. Pilotlar sona yakın olduklarını söylüyor. Grevin şirkette maliyetinin 338.4 milyon ABD doları olduğu söylenirken patronun buna daha fazla dayanamayacağı söyleniyor.

Emekçilere sefalet zammı

Milyonlarca kamu emekçisini ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri 22 Ağustos'ta sonuçlandı. KESK ve Kamu-Sen'in sözleşme şartlarına karşı çıkmasına rağmen Memur-Sen'in teklifi kabul etmesiyle toplu sözleşme imzalandı. Sözleşme neticesinde kamu emekçilerine 2016 için 6+5, 2017 için yüzde 3+4 oranında zam yapıldığı açıklandı.

Toplu sözleşme ile yapılan diğer düzenlemeler ise şöyle:

- * Bu toplu sözleşme ile 2005 yılından sonra göreve başlayan çalışanlara ilave bir derece verildi.
- * 850 bin öğretmenimize aylık brüt 98 liraya kadar, 2017 yılında da 140 liraya kadar nöbet ücreti ödenecek.
- * Hafta sonu sınavda görev yapan öğretmenlerin ücreti 58 liradan 132 liraya çıkarıldı.
- * Sağlık kuruluşlarında çalışan sağlık personeline taban oranı artırıldı. Örneğin bir hemşireye yapılan döner sermaye ödemesi 180 lira arttı.
- * Başta sağlık personeli olmak üzere fiili hizmet zammı talebi için bir bilim kurulu oluşturulacak. Bilim kurulu çalışmalarını 2016'da tamamlayacak.
- * 4C kapsamında çalışan personelleri, sözleşmeli pozisyona geçirmek için yasal düzenleme ve kadro ile ilgili çalışma yapılacaktır. 4C'lilere 150 lira ek ödeme.
- * Yurtdışı teşkilatta çalışanlara aile yardımı yapılacaktır.
- * Mimar mühendis koruma güvenliği ilave artış
- * Tapu dairelerinde yoğun olarak çalışanlara fazla çalışma ücreti verilecek.
- * Cuma günleri ibadet tatili çalışması yapılacaktır.

KESK: Bu bir satış sözleşmesidir ve yok hükmündedir

KESK başkanı Lami Özgen, Memur-Sen'in desteğiyle imzalanan sözleşme sonrasında, sözleşmenin satış sözleşmesi olduğunu, 2016 yılı için kümülatif yüzde 11.3 artışın ortalamada yüzde 8.6, 2017 yılı için kümülatif yüzde 7.1'in ortalamada 5.06 artışa denk düşüğünü, bu oranların AKP Hükümeti tarafından hazırlanan Orta Vadeli Mali Plan OVMP'de bütçedeki personel ödeneğindeki artış oranlarıyla örtüşüğünü, dolayısıyla ortada öngörülenin üzerinde elde edilmiş bir kazanım olmadığını, Memur-Sen'in kamuoyuna ve TİS masasına açıkladığı taleplerinin yüksekliği karşısında imzaladığı oranların birbiriyle tutarsız olduğunu, dolayısıyla bunun bir satış sözleşmesi olduğunu ifade etti. Özgen ayrıca 2015 yılında dövizdeki (ABD doları) devalüasyon oranının yüzde 18'i bulduğunu, 2015 yılında memur ve emeklilerin ciddi kayıpları olduğunu, bu hususun göz ardı edilerek TİS imzalandığını ve böylece bir kez daha sefalet mahkûm edildiğini, bunun yanı sıra kamu emekçilerinin en önemli talepleri arasında olan vergi dilimleri oranlarının düşürülmesinin, ek ödemelerin emekliliğe yansıtılmasının gündeme getirilmediğini, fiili hizmet zammı ile ilgili taleplerin karşılanmadığını, demokratik taleplerin gündeme dahi getirilmediğini, çalışma koşullarının güçlüğüne azaltılmasına dönük taleplerin karşılanmadığını, 4/C'lilerin kadroya alınmalarıyla ilgili talebe ilişkin söylenenlerin suya yazı yazmak olduğunu belirtip tüm kamu emekçilerini konfederasyon ayrımı yapmadan fiili TİS için eylem ve etkinlik yapmaya davet etti.

Metal grevleri ve sınıfı hareketi

Erhan Kaplan

yenidünya halk gazetesi olarak, bu sayımızda Petrol-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Erhan Kaplan ile Bursa Renault'ta başlayarak özellikle otomotiv sektörünü etkisi altına alan "metal grevleri" üzerine konuştuk. Metal grevlerinin Türkiye işçi sınıfı ve sendikal hareket açısından ne anlama geldiğini, hangi sonuçları verdiğini değerlendirdik.

yenidünya: Metal işçilerinin 14-15 Mayıs 2015 gece vardiyasında Türk Metal'e ve patronlara karşı başlattıkları direniş haftalar süren fiili grevlerle metal patronlarına geri adım attıran kazanımlar sağladı. Bugünden bakınca direnişler ile ilgili neler söylenebilir? Metal grevlerinden işçi sınıfının bütününe ilgilendiren hangi sonuçlara ulaşabiliriz?

Erhan Kaplan: Muhtemelen okurlarınız gelişmeleri yakından takip etmiştir; o yüzden kısaca cevaplamaya gayret edeyim. Metal sektöründe yapılan ya da yapılamayanlara baktığımızda yaşananları sadece işçilerle patronlar arasında geçen -klasik tabiri ile endüstriyel ilişkiler sistemi içinde geçen- bir "şey" olarak görmek lazım. Devletin ve ne yazık ki işçiler adına hareket etmesi gereken sendikanın da aktif olarak müdahale ettiği bir süreç var. Devletin derken bütün sermaye yapısının dikte ettirdiği politikalar var. Bu sadece günümüzle sınırlanacak bir olay değil tabii. Geçmişten beri böyle bir özelliği vardır metal işkolunun. O yüzden metal işkolunda yapılan eylemler, diğer sektörlerle göre iki kat daha fazla önem taşıyor. Ayağa kalkan her işçi, farkları silikleşmiş "patron, sendika ve devlet" üçlüsünün bir arada hareket ettiği bir yapılanmaya karşı ayağa kalkmış oluyor. Bence bu anlamıyla çok önemli.

"Ayağa kalkan her işçi, farkları silikleşmiş "patron, sendika ve devlet" üçlüsünün bir arada hareket ettiği bir yapılanmaya karşı ayağa kalkmış oluyor."

Kazanımlar açısından bakıldığında; kazanımları alınan üç kuruluş fazla para ile sınırlamanın yanlış olduğunu düşünüyorum. Başlangıç noktası

olarak maddi boyut önemli, ama, gelecekte yapılacaklar için çok önemli değil. İlave kazanım var mı, tabii ki var. Birincisi Türk Metal'in bugüne kadar iddia ettiği "güçlü sendika, kale gibi sendika" görüntüsü yok oldu. Bütün propagandalarını Türk-İş'in dörtte birini, sendikal hareketin şu kadarda birini tek başına temsil eden en güçlü sendikayız, diye yapıyorlardı. Meğer taştan bir kale gibi değilmiş. Kağıttan bir kaleymiş. İşçisiyle herhangi bir bağı olmayan bir sendikaymış. Burası anlaşıldı. Küçük bir eylemin ardından 20 bine yakın insanın, bir iddiaya göre 25-30 bin, istifa ettiğini görüyoruz. Böyle baktığımızda 20 bin üye 160 bin üyenin 8'de birine tekabül ediyor. Yani böyle bir iki kampanya daha olsa neredeyse sendika tükenecek! O koca kale gibi yapının aslında boş bir böbürlenmeden ibaret olduğu ortaya çıktı. Bu açıdan önemli bir kazanım söz konusu.

Dolaylı bir etki olarak da şunları söyleyebiliriz. Ben pek çok sendikada Türk Metal'e özenerek tartışmalar yürüdüğünü biliyorum. Türk Metal'deki sessizliğin, itirazsızlığın, uyguladığı temsilcilik ve benzeri sistemlerin işçilerce onaylanıyormuş gibi görüldüğünü biliyorum. Türk Metal, seçim yapmayan; kendi üyesine baskıda bulunan; patronla el ele ilişkiler kuran bir sendika. Bu yapı işçiler tarafından onay görüyormuş gibi algılanıyordu dışarıdan. İşçilerin ayaklanması, diğer sendikalardaki mesela "biz artık temsilcilerimizi seçmeyelim, atayalım" diyenlerin sesinin kısılmasını sağladı. Ya da "biz de patronlarla, hükümetle iyi ilişkiler kurarak da sendikacılık yapabiliyoruz" diyenlerin de sesinin kısılmasını sağladı. Bu anlamıyla; sağolsun, bizim metal sektöründe çalışan işçiler kararlılıklarıyla gerçekten de örnek oldular, değiştirdiler; bu süreçte eminim kendileri de değişti.

"İşçi sınıfı genel olarak iki tür sendikanın varlığına aşına. Bir, "mücadeleci"; iki, "sarı" sendikalar. Fakat Türk Metal örneğinde üçüncü bir tanımlama yapma gereği var."

yenidünya: Ülkemizde sendikalaşma oranı ne yazık ki çok düşük. Sendikalar yıllardır bir örgütlenme krizi içindeler. Bu yanıyla metal işçilerinin eylemi konuyu yakından takip eden işçi sınıfı dostları bakımından heyecan verici olsa da sarı sendikaya karşı baş kaldıran metal işçileri, ne yazık ki bir sendikal eğilim ortaya koyamadılar. Sadece metal işkolunu etkileyen bir karasızlık-güvensizlik durumu mu var ortada? Yoksa bütün işkolları için benzer şeyleri söylemek söz konusu mu? Buradan sendikal hareket bakımından nasıl dersler çıkarmak gerekir?

Erhan Kaplan: Şimdi soruyu parça parça cevaplamaya çalışayım. İşçi sınıfı genel olarak iki tür sendikanın varlığına aşına. Bir, "mücadeleci" sendikalar; iki, "sarı" sendikalar. Sarı sendikalar, mücadeleci sendikalardan farklı olarak, patronla bir şekilde, son tahlilde anlaşmaya yatan; mücadeleci olmayan; daha uysal, ehlileşmiş sendikalar anlamını taşıyor. Ama, böyle olmalarına rağmen sendika özelliği taşırlar. Fakat Türk Metal örneğinde üçüncü bir tanımlama yapma gereği var. Metal işçilerinin bugün maruz kaldığı bu yapı resmî olarak, hukuksal olarak sendika niteliği taşıyor, fakat işlevsel olarak sendika mıdır, sorusunun yanıtı çok net değil. Çünkü sendika olmanın gerekleri olan üyesiyle birlikte, üyesinin hak ve menfaatleri için hareket etmek; üyesiyle birlikte, sadece patronun değil, siyasi iktidarların da yaptıklarına karşı çıkmak gibi hiçbir

özelliği taşıyor. Bunun yanı sıra, işçilerin kendilerini temsil etmelerine dair de herhangi bir özellik taşıyor. Bu durum sadece temsilcilerin seçimle gelmemeleri düzeyinde değil, şubelerin bile atamayla belirlendiğinden bahsediliyor. Doğal olarak da merkezi düzeyde de seçim olmuyor.

Mesela bu durumun biçimsel yansımasını kongrelerde görürsünüz. Seçimin olduğu yerde olumlu anlamda karmaşa, kaos, heyecan ve düzensizlik olur. Bu tip sendikaların kongrelerinde ise düzensizlikle hiç alakası olmayan, protokol ağırlıklı, baskıcı bir disiplinin hükmettiği, pırıl pırıl, steril, ölgün, çoğu kravatlılardan oluşan yekpare bir kitle görürsünüz. Bahsettiğim sendikanın kongreleri de bu şekilde görünür.

Peki sendikalara güvensizlik var mıdır? Tabii ki sendikalara güvensizlik vardır ve yıllar içinde de artmıştır. Ama mesela işçi eylemleri, özellikle bu metal sektöründeki işçi eylemleri "heyecan yarattı" sözü aslında kendi içinde bir yanlışlık taşıyor. Heyecan yaratmamalıydı. Bunun sıradan, günlük bir olay olması gerekiyordu. Heyecan yaratıyor ve o heyecana dayalı olarak da, bana göre oldukça uç çıkarımlarda bulunuluyor. İkinci bir 15-16 Haziran gibi, işçilerin Gezi'si gibi, arkasından şu gelecek, bu gelecek gibi. Bir kere 15-16 Haziran'ın arkasında büyük bir sendikal örgütlenme var. Siyasi örgütlenmeler var. En önemlisi çok uzun vadeye yayılmış hazırlıklar var. Alınan kararların üyelerle, temsilcilerle; ardından tekrar merkezle tartışıldığı; sonra da eşgüdüm hâlinde bütün yapıyla -uzmanıya, çalışanıyla- paylaşıldığı bir süreçten bahsediyoruz. Onun ardından gelen bir kalkışma. Buradaysa gördüğüm kadarıyla yoğunlaşmış baskıdan kaynaklı tepkinin dışı vuruşu var. Önemsiz mi? Hayır, çok önemli. Çünkü mücadele, insanlara

öğretir. Yani bir kez sokağa çıkan, bir kez hakkını tepkiyle alabileceğini öğrenen işçi yepyeni bir işçidir. Bu yüzden de sermaye için çok tehlikelidir. Bu yüzden onlara karşı saldırı yapılması beklenmelidir ki, yapıldı da zaten. Öncü işçilere, elden geldiğince öncü işçilerle birlikte hareket ettiği varsayılanlara da işten atılmaları uygulandı. Ki biliyorsunuz işten atmak insanlık dışı bir uygulamadır. Suç olmalıdır. Kural olarak, işten atmak yasaklanmalıdır.

“Mücadele, insanlara öğretir. Yani bir kez sokağa çıkan, bir kez hakkını tepkiyle alabileceğini öğrenen işçi yepyeni bir işçidir. Bu yüzden de sermaye için çok tehlikelidir.”

O yüzden mesela aşırı heyecan duyan arkadaşların bu olaya dışarıdan baktıkları tahmin edilebilir. Dışarıdan bakıldığı o kadar belli ki o işçilerin sosyal yapısını hiç düşünmeden, siyasal yapısını hiç düşünmeden, onların ruh dünyasını hiç hesaba katmadan yaklaşımlar sergilediklerini görebiliriz. Bu insanlar şu anki Türkiye toplumunu oluşturan insanlar gibidir. Tabii ki emekçidir. Tabii ki ezilendir. Tabii ki yoksuldu. Tabii ki sömürülendir. Ama bunların siyasal düşünceleri var, dini düşünceleri var, geldikleri sosyal çevre var, onları çepeçevre kuşatmış o doku var... Bu dokuya uygun bir söylem, ifade yok ise; siz, dışarıdan gelmiş, yaban görüntüsünden kurtulamazsınız. Çoğunlukla yapılmaya çalışılan buydu. O işçilerin içerisinde değilseniz onların yaptıklarından heyecan duymazsınız ama onları etkileyemezsiniz, yönlendiremezsiniz.

Sonuçta ortaya şu çıktı; metal işçileri ne istemediğini biliyor. Türk Metal'i istemiyor. Uzlaşmacı sendika istemiyor. Temsil edilmek istiyor. Mücadele etmek istiyor. Hakkını böyle almak istiyor. Ama bir sonraki adımda “nereye yöneleceğiz” konusunda bir programı var mı? Yokmuş. Bir ilkeler bütünü var mı? Gördük ki yokmuş. Bütünsel bir cevap var mı? Gördük ki o da yokmuş. Bu onların suçu mu? Bence değil. Yine onları yönlendirmesi gerekenlerin hatasıdır, eksikliğidir. İşçilerin çok uzun müddet ihmal edilmişliğidir. Dolayısıyla bu çalışmanın neticeye ulaşması için öncelikle kafasında bir program olanların o işçilerle birlikte hareket ediyor olması gerekir.

yenidünya: Bugün işçi sınıfı hareketi ve sendikal mücadele açısından nelerin eksik olduğunu düşünüyorsunuz? Daha örgütlü ve güçlü sendikalar için hangi kesimlere ne gibi görevler düşüyor?

Erhan Kaplan: Özetlemek çoğu zaman sakınca içerir ama birkaç noktayı en azından vurgulayabiliriz.

Sermaye sınıfı kurulduğundan beri, kendi yönetim mekanizmasını sekteye uğratacak hiçbir şeyin oluşmasını istemez. Kural budur. Kapitalizm için, sermaye için kural şu: istediği zaman işçiyi işten atmak, istediği kadar çalıştırmak, istemediği zaman çalışmamasını temin etmek ve bunlar için en az ücreti vermek.

Dolayısıyla sermaye sınıfına karşı getirilen bütün yasa, hüküm, yönetmeliklerin sermaye sınıfına “rağmen” getirildiğini; tüm bu yasaların, hükümlerin, yönetmeliklerin “geçici olarak” kabul edildiğini bilmek lazım. Bunun üzerine inşa edilen sendikal yapılar, siyasal yapılar, farklı odaklar, işçi temsilcileri vs. sermaye sınıfı tarafından ancak başka bir yöntem kalmadığında kabul edilen mekanizmalardır. Böyle bir durumda da daha ehlileşmiş, dişleri dökülmüş, pençeleri tırnakları sökülmiş yapıları tercih etmeleri normal. Bu onlar açısından normal. Bizim açımızdan, işçi sınıfı ve dostları açısından buradan yola çıkarak dişleri, pençeleri olan; gerektiğinde hak almasını bilecek bir yapılanma gerektiği açık. Bunun için yürünmesi lazım. Peki bunun için kim yürür? İşçi sınıfı dostları dediğimiz, daha geniş bir çerçeveden baktığımızda; yeni bir dünya kurulabileceği, eşitlikçi bir dünya kurulabileceği hülyasına sahip olanların birinci derecede bu işe sahip çıkması normaldir. Adıyla da koyacak olursak sendikal mücadelenin öncelikle sosyalistler tarafından yürütülüyor olması gerekmektedir.

Buradan günümüzde daha sık sorulan bir soruya geleyim: Sağcı sendikacı olmaz mı? “Sağcı” sendikacı olur, ama “sağ” sendika olmaz. Yani bir insanın mücadelecisi olması için mutlaka sağcı, mutlaka solcu, mutlaka şu görüşten olması gerekmiyor.

Doğrudur. Ama o fikriyatın hâkim olduğu bir sistemden mücadelecisi çıkılmaz. Çünkü sağ fikriyat, sermaye sistemini kabul eder, savunur; mevcut düzeni kabul eder, çoğunlukla savunur; eşitlikçiliği bu ölçüde kabul etmez, adaleti kabul etmez vs. Dolayısıyla da sendikal mücadele bütünyle hak almaya, eşitliğe, adalete dayalı, sermaye sistemine karşı olduğu için sağ fikriyat buna çok uygun değildir. Bunu kabullenmek lazım.

“Bizim açımızdan, işçi sınıfı ve dostları açısından buradan yola çıkarak dişleri, pençeleri olan; gerektiğinde hak almasını bilecek bir yapılanma gerektiği açık. Bunun için yürünmesi lazım. Peki bunun için kim yürür?”

Peki Türkiye’de gördüğümüz gibi gerçekten eşitlikçi düşünceye yatkın olanlar bu alana girmiyorsa işçi sınıfı ne yapacak? İşçi sınıfı ne yapabilecek? İşçi sınıfının ne yapabileceği ortada. İşçi sınıfı doğruyu göstermeyenlerin bulunduğu ortamda dinci ideolojilerden, tevekkül ideolojilerinden, eşitlikten tamamen uzak ideolojilerin etkisinden kurtulamıyor. Kurtuluşunun yolu, en basit ama en zor kısmı söylersek, eşitlikçi düşünceye sahip olan işçilerin sayısının artmasında. Artmadıkça işçi sınıfı doğru dürüst bir sendikal mücadele içerisine giremeyecek. Ya oradaki işçiler daha eşitlikçi bir fikriyata kavuşacaklar ya da daha eşitlikçi fikriyatı savunanlar işçi sınıfının içerisine girecek. Bunun ortası ne yazık ki hâlâ bulunamadı.

İşin bir de sendikal boyutuna girersek, sendikaların derdi bir değil,

doğru. Ama burada dikkatinizi bir noktaya çekmek istiyorum. İşçilerin ortalama ücretleri ve profesyonel sendikacılar bakımından bir göz attığımızda; sendikalar artık, neredeyse en küçük sendikalar bile, işçiler açısından bir sınıf atlama aracı hâline geldi. Mesela metal işçileri arasında çıkan bir sendika, TOMİS; enteresan bir ücret politikası belirlemiş, o açıdan dikkatimi çekti. Diyorlar ki her işçi hangi iş yerinde çalışıyorsa o ücreti almaya devam edecek, sendikaya geldiğinde. Yani işyerinde 1500 lira alıyorsa, sendikaya geldiğinde de bu maaşı almaya devam edecek. Gayet mantıklı bir fikir. Böylece o alana sadece gerçekten siyaseten bir şeyler yapma niyeti taşıyanlar, bir şeyler değiştirme niyeti taşıyanlar gelebilecek. Şimdi böyle bir durum yok ise, gelenler bir anda bir yılda kazandıklarını bir ayda kazanacak düzeyde ise dürüst bir sendikacılıktan bahsetmek mümkün değildir. O yüzden öncelikle mevcut sendikalar içerisinde bütün o lüks sayılabilecek, işçinin normal yaşantısının ötesinde sayılabilecek imtiyazları ortadan kaldırmakla başlamak lazım. DİSK’te olsun, Türk İş’te olsun birkaç sendikanın bu şekilde olumlu örnek olduğunu söyleyebilirim. Başka bir örnek olarak mesela; ben Brezilya’da sosyal demokrat eğilimli sendikaların bu şekilde ücret politikasına sahip olduğunu bizzat bordrolarını inceleyerek gördüm. Kimya sektöründen gelen bir merkez yöneticisi, örneğin, plastik sektöründe çalışan genel başkandan iki üç kat yüksek ücret alabiliyor. Bu da onlarda çok çok özel bir sıkıntı yaratmıyor. Çünkü onun hayat standardı zaten ona göre, bunun hayat standardı ona göre.

yenidünya: Metal işçilerinin ey-lemlerinde görüldüğü gibi bugün

işçilerin örgütlenmesinin önündeki engellerden biri de sarı sendikalar. Dolayısıyla işçiler ve sınıf dostları bir yandan da bu sendikalarla da mücadele etmek zorundalar. Bazı kesimlerde ise sendikaların artık sisteme hizmet eden araçlar hâline döndüğü ve işçi sınıfı mücadelesi için sendika dışı ya da “sendikaları aşan” örgütlenmelere ihtiyaç duyulduğu yönünde tezler mevcut. Yine bazı kesimlerde ise sarı sendikalara ve bürokratlaşmış sendikacılara karşı yürütüldüğü söylenen mücadelenin sendika düşmanlığına kadar varabildiğini de gözlemlemek mümkün. Bu yaklaşımlarla ilgili neler söylenebilir?

Erhan Kaplan: Bir kere Türkiye işçi sınıfı tarihi sendika düşmanlığının aslında sermayeye hizmet ettiğini gösterir. Ama buradan eğitimde artık kullanmadığımı söylediğim çok yerleşmiş bir klişeye değinmek istiyorum. “En kötü sendika bile sendikasızlıktan iyidir” dedik yıllar boyu. Geçmiş dönemde gerçekten sendikaların sarı, hükümet yanlısı ya da hepsi bir arada işçi düşmanı olabilecekleri varsayılmadığı için, çok yüksek sendikasızlık oranlarında bu söylem işe yaramış. Hakikaten işçileri kurtaran bir yaklaşım da olmuş. Ben dört beş yıldır artık böyle bir şey demiyorum. “Kötü sendikaysa kötüdür. Sendikasızlık kötü sendikadan daha iyidir.” Sebebi şu: o kadar kötü sendikalarla karşılaşırız ki, bir işyerinde sırf bir sendika var diye işçiler araya giriyor. Ya da bütün sendikaları böyle sanıyor. Öyle sendikalar var ki, patron kenara çekiliyor, işçileri temsil etmesi gereken temsilcinin, insan kaynakları müdürü gibi, hatta ondan daha da acımasız davrandığı örnekler yaşıyor. O yüzden ben artık bu sözümü “eğer bir sendika kötüyse o sendikayı yok edin, yeni bir arayışa girin. Ya gidin bir yerlerden yeni bir sendika bulun ya da kendiniz kurun” şeklinde değiştirdim.

“Ben artık bu sözümü ‘eğer bir sendika kötüyse o sendikayı yok edin, yeni bir arayışa girin. Ya gidin bir yerlerden yeni bir sendika bulun ya da kendiniz kurun’ şeklinde değiştirdim.”

Şimdi kötü sendika var mı? Elbette kötü sendikalar var. Buradan yola çıkarak “sendikalar kötüdür” diyerek alternatif yapılar, alternatif direniş yöntemleri bulmaya çalışanlar var; özyönetim veya başka isimler altında. Fakat ben Türkiye işçi sınıfı tarihinde bu bahsedilen sendika dışı unsurların kısmi başarıları dışında kalıcı hiçbir örneğini bilmiyorum. Mutlaka kurumsal bir yapı olmak durumunda. Yani yapılan mücade-

le neticede yasaların değiştirilmesi mücadelesi. Sendikaların yasal yapısı ise çok güçlü. Toplu sözleşme yetkisi, toplu sözleşmenin uygulanıp uygulanmadığını kontrol etme, eğer toplu sözleşme uygulanmazsa ya da bir hakkın alınmadığı durumlarda, çok sınırlı da olsa, işi bütünüyle tatil etme hakkı; günlük kullanımla grev yapma hakkı sendikalarda. Şimdi böyle bir yapı varken sendikalara düşman olmak, yasal yapıyı buna uygun olarak değiştirmediniz takdirde, bence işçileri örgütsüz bırakmakla eş değer. O yüzden sendika düşmanlığının anlamlı olduğunu düşünmüyorum. Sendika yöneticilerini değiştirmenin anlamı var. Sendikayı toptan değiştirmenin anlamı var. Yepyeni bir sendika kurmanın anlamı var. Ama sendikasızlığın anlamı olduğunu düşünmüyorum.

“Sendika düşmanlığının anlamlı olduğunu düşünmüyorum. Sendika yöneticilerini değiştirmenin, sendikayı toptan değiştirmenin, yepyeni bir sendika kurmanın anlamı var. Ama sendikasızlığın anlamı olduğunu düşünmüyorum.”

Çok yakın vadede yaşanmış olduğu için anlamlı olan bir örnek vereyim. Yaklaşık son on yılın tarihine bakın. Türkiye’de inşaat sektörünün patlama yaptığı bir dönem. Dolayısıyla inşaat işçilerinin de çok acılar çektiği de bir dönem. Buna tepki olarak da hızla inşaat işçileri derneklerinin kurulduğu bir dönemdi. O derneklerden birinin yöneticisi bir arkadaşımızla konuştuğumuzda “niçin sendika kurmayıp dernek olarak devam ediyorsunuz? Bu kadar yoğun emek harcıyorsunuz. Çok da anlamlı işler yapıyorsunuz. Her yerde sizi görüyoruz” dediğimizde aynı cevabı vermişti. “Sendikalar bürokrattır, sarıdır vs.” Siz bir sendika kurun bürokrat olmasın, sarı olmasın, mücadeleciler olsun, dediğimde; hayır demişti. Şimdi hoş bir şey gördüm; aynı çalışmayı, aynı enerjiyi sendikaya dönüştürdüler. İnşaat İşçileri Derneği’ni, İnşaat İşçileri Sendikası’na dönüştürdüler ve şu anda elde ettikleri kazanım bir öncesine göre çok daha fazla.

Sırf var olan az enerjiyi en verimli şekilde kullanmak adına bile sendikal yapılanmanın olumlu olduğunu düşünüyorum. Bundan işçilerin iradelerini kendilerinden uzak bir yapıya devretmeleri anlamı çıkması. İşçiler yine içinde olsunlar, seçimlere müdahale etsinler. Mesela başkanlık seçimlerini, profesyonel yönetici seçimlerini sıraya koysunlar. İki dönemden fazla seçilemez ya da herkes en fazla bir dönem gelecektir vs. İsterlerse profesyonel yöneticiliği de kaldırınsınlar. Tartışılabilir böyle şey-

ler. Bunların bir yöntemi bulunacaktır. Netice itibarıyla tüm bunların bir kurumsal yapıyla olması gerekiyor. Türkiye yasaları açısından o kurumsal yapının yasal karşılığı nedir diye sorarsanız bunun adı sendikadır. O yüzden sendika düşmanlığının ben tehlikeli bir yönelim olduğunu düşünüyorum.

yenidünya: Son olarak işçi sınıfı hareketinin güncel durumu ile ilgili bir değerlendirme yapmanızı istesek neler söyleyebilirsiniz? Metal işçilerinin kitlesel direnişinin de etkisiyle umut verici bir dönüm noktasında mıyız, yoksa işçi sınıfı hareketi açısından kaçırılan bir fırsattan mı bahsedebiliriz?

Erhan Kaplan: Ben tarihsel bir fırsat kaçırdığımızı düşünmüyorum. Çünkü o fırsat her zaman orada duruyor. Şöyle ki, bir işçi işe başladığında, normal şartlar altında, çalıştığı için bir eve sahip olmayı, çoluk ve çocuğunun eğitim ve sağlık masraflarının, eğitim ve sağlık ihtiyaçlarının karşılanmasını ve mesela bir araba sahibi olmayı bekler. İşin sadece maddi boyutundan yola çıkıyorum şu anda. İşin manevi haz boyutuna, insani tarafına daha girmedim bile. Türkiye sermayesinin işçi sınıfına bu saydığım hakları verme gücü yok. Ellinden gelse işçileri ömür boyu sadece asgari ücreti vererek günlük 9-10 saatlik mesai ile çalıştırmak istiyorlar. Hatta bazen 11-12-13 saati buluyor bu beklenti. Üstelik bunlar kayıtlı sanayi işçileri için geçerli. Yani sigortası var. Düzgün ödeniyor. Fazla mesaiyi düzgün yatırılıyor vs. Merdiven altı çalışan örgütsüz işçilerin durumuna girmedim bile. Dolayısıyla böyle bir durumda işçi sınıfı her zaman talepkâr olmak durumunda ve talepkâr. Fakat işçiler bu taleplerini nasıl ve hangi yöntemlerle dile getireceklerini bilmiyor.

“Fırsat orada duruyor. Maden orada duruyor. Bu madeni işleyecek insanlara ihtiyaç var. Bu madende o insanlarla harekete geçecek insanlara ihtiyaç var. Kısa vadede bu bir şeylere dönüşür mü? Hızını ve zamanını söyleyemem ama dönüşecek.”

Bu yüzden fırsat orada duruyor. Maden orada duruyor. Bu madeni işleyecek insanlara ihtiyaç var. Bu madende o insanlarla harekete geçecek insanlara ihtiyaç var. Kısa vadede bu bir şeylere dönüşür mü? Hızını ve zamanını söyleyemem ama dönüşecek. Benim şöyle bir yaklaşımım var. Eğer arkada güçlü bir organizasyon, sendikal ya da siyasi herhangi bir yapı yoksa; bu güçlü organizasyonun iç işleyişi işçi sınıfını daha ileriye götürecektir bir programatik yapıya sahip

değil ise; bunu da hayata geçirecek kararlı kadrolara sahip değil ise, ben bu tip süreçlerin; “kalkışma, durulma, geriye çekilme, dağılma, tekrar kalkışma” döngüsünden kurtulamayacağını düşünüyorum. Ne zamana kadar? Bir şekilde içeriye saydığımız türde insanlar girene kadar.

Geri çekilme dönemlerinin çok uzun yıllara yayılabildiğini ama uyanış dönemlerinin kısa vadelerde gerçekleşebileceğini unutmamak lazım. İşçiler bir kez sokağa çıkınca, bir kez hak talebinde bulunup da onu alınca bu unutulmaz. Belleklere kazınır. Bizim yaptığımız bu tespiti patron örgütleri de yaptıkları için onlar özellikle öne çıkmış herkesi de yok etme yanlısıdır ve fırsatını bulunca hemen hayata geçirirler. Burada önemli olan biz işçi sınıfının dostuyuz diyenlerin o dönüşen insanla birlikte hareket etme becerisini göstermesi. Dışlamasın, uzağa atmasın, ahkam kesmesin, bir antropolog gözüyle “işçiler burada şöyle davranıyor” diye yaklaşmasın. İlle de bir fabrikada çalışması gerekmiyor ama işçi gibi olmayı becermesi gerekiyor bu arkadaşlarımızın.

İşçiler bir kez sokağa çıkınca, bir kez hak talebinde bulunup da onu alınca bu unutulmaz. Belleklere kazınır. Bizim yaptığımız bu tespiti patron örgütleri de yaptıkları için onlar özellikle öne çıkmış herkesi de yok etme yanlısıdır ve fırsatını bulunca hemen hayata geçirirler. Burada önemli olan biz işçi sınıfının dostuyuz diyenlerin o dönüşen insanla birlikte hareket etme becerisini göstermesi. Dışlamasın, uzağa atmasın, ahkâm kesmesin, bir antropolog gözüyle “işçiler burada şöyle davranıyor” diye yaklaşmasın. İlle de bir fabrikada çalışması gerekmiyor ama işçi gibi olmayı becermesi gerekiyor bu arkadaşlarımızın.

“İşçiler bir kez sokağa çıkınca, bir kez hak talebinde bulunup da onu alınca bu unutulmaz. Belleklere kazınır.”

Peki öncelikle nerelerde örgütlenmeli sorusunun cevabını aslında kapitalistler bize söylüyor. Sendikalar kanununa bakın, orada grev yapmanın yasaklandığı işkollarını görürsünüz. Bu sektörler bu ülkenin enerji, petrokimya, finans vs. gibi lokomotif sektörlerini oluşturur. Buralarda örgütlenilmeli. Buna metal işkolunu -orada grev yasağı yok ama fiilen grevi yasaklayarak hallediyorlar- ve inşaat işkolunu da eklemek lazım. Her şeye gücümüz belki yetmez ama en azından bu lokomotif sektörlerle yönelen bir işçi çalışması yürütülürse sonuçlarını birkaç yıl içinde görmek mümkün.

Darbeci olduğunu itiraf etti

Meclisteki muhalefet partilerinin çapsızlıkları yüzünden iyice pervasızlaşan Erdoğan, Anayasayı, hukuku, halkın iradesini takmayan bir darbeci olduğunu açık seçik itiraf etti. 14 Ağustos tarihinde

Rize'de yaptığı konuşmada büyük bir rahatlıkla, "İster kabul edilsin ister edilmesin, Türkiye'nin yönetim sistemi bu anlamda değişmiştir. Şimdi yapılması gereken bu fiili durumun hukuki çerçevesinin yeni bir anayasa ile netleştirilmesi, kesinleştirilmesidir" dedi.

Anayasayı çiğneyen cumhurbaşkanı

Erdoğan bu konuşmasıyla "fiili bir durum yaratarak" yani cebren, anayasayı fiilen değiştirdiğini; işine geldiği gibi yorumladığını, başka şekle soktuğunu; anayasayı çiğnediğini cümle aleme ilan etmiş oldu. Üstelik bu öyle bir defalık falan bir durum değil. Bu şekilde düzeni fiilen değiştirdiğini de vurguladı. Hatta öyle ki rejimin bütün hukuksal altyapısının bu yeni duruma göre düzenlenmesi gerektiğini de belirtti. Kanun koyucu olan ve halkın iradesini temsil eden, anayasaya göre oluşmuş bir kurum olan meclise talimat vererek anayasayı değiştirme görevi verdi. Zaten seçimden bu yana

meclisin çalışmasını da fiilen önlemiş durumda. Yani meclisi görevini yapamaz hâle getirdi.

Anayasayı tağyir, tebdil veya ilgaya...

Üstelik bütün bunları cebren yani zor kullanarak yaptı. Nasıl mı? Eline geçirdiği emniyet ve yargı teşkilatını muhaliflerinin üzerine sürdü. Sokağa çıkan halka karşı silahlı kuvvet, saray muhafızlarına çevirdiği polisi kullandı. Anayasaya ve yasalara aykırı bir şekilde başbakanlık, parti başkanlığı yetkilerini kullanmaya devam etti. Obama ile yaptığı gizli ve kirli anlaşmayı meclis onayına sunmaya bile gerek duymadan uygulamaya koydu. Tamamen kendi siyasi çıkarı için koca bir ülkeyi iki cepheye birden savaşa soktu. Yarattığı sıkıyönetim koşulları ile muhalefeti baskı altına aldı. Kendi partisinin başına atadığı Davutoğlu hükümet kuramayınca görevi ana muhalefet partisinin başkanına vermesi gerektiği hâlde ülkeyi erken seçime götürmeye karar verdi.

Hesabı halk soracak

Bütün bu yaptıkları ceza kanununun ünlü "Türkiye Cumhuriyeti Teşkilâtı Esasiye Kanunu'nun tamamını veya bir kısmını tağyir, tebdil veya ilgaya ve bu kanun ile teşekkül etmiş olan Büyük Millet Meclisi'ni iskata veya vazifesini yapmaktan men'e cebren teşebbüs edenler..." diye başlayan maddesine denk düşüyor. Buna karşı harekete geçecek herhangi bir yargı kurumu yok. Kaldı ki yargı yanılıp şaşırıp darbeye karşı bir karar alsaydı ortada bu kararı uygulayacak kimse de yok. Üniversitelerden, hukuk fakültelerinden de bir karşı ses yok. Peki meclisteki muhalefet partileri ne yapıyor? Onlar da hürdandanaktan öteye geçmiyorlar. Erdoğan-AKP iktidarına karşı halkı seferber edip darbeyi boşa çıkarmak gibi bir ufukları olmadığı anlaşılıyor. Dolayısıyla iş başa düşüyor. Gericilik, vurgunculuk ve savaş rejimi ancak halkın kendi kaderini doğrudan kendi eline almasıyla yıkılacak.

TSK'nın yeni komuta kademesi

Türk Silahlı Kuvvetleri TSK'nın yeni komuta kademesi 4 Ağustos 2015 tarihinde yapılan Yüksek Askeri Şura YAŞ, toplantısı sonucunda şekillendi. Beklenildiği üzere bu yıl emekliye ayrılan Necdet Özel yerine Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Hulusi Akar Genelkurmay Başkanlığı'na getirildi. Görev süresi dolan Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Akın Öztürk ise YAŞ üyesi yapılarak yerine Orgeneral Abidin Ünal getirildi. Özellikle Balyoz ve casusluk davaları yüzünden komutan sınıktısı yaşanan Deniz Kuvvetleri'nde, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Bülent Bostanoğlu'nun görev süresi bir yıl uzatıldı. Jandarma Genel Komutanlığına ise Ege Ordu Komutanı Orgeneral Galip Mendi getirildi.

Özel dönemi bitti

Necdet Özel, Ağustos 2011'de Erdoğan-AKP yönetimi ile ordu üst yönetimi arasındaki kriz neticesinde Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner ve kuvvet komutanlarının YAŞ öncesinde istifaları ile Jandarma Genel Komutanı iken teamüllere aykırı bir şekilde bir günlüğüne Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na atanmış, ardından da Genelkurmay Başkanı yapılmıştı. Necdet Özel birçok kesim tarafından ihanet etmekle suçlanmış, büyük oranda AKP ile uzlaşma içinde çalışmıştı.

Herkes memnun

Hulusi Akar, Türkiye'deki kurmaylık eğitiminden sonra ABD'deki kurmay kolejni de bitirmiş. Napoli/İtalya'daki Müttefik Kuvvetler Güney Bölge Komutanlığı Karargâhında 1990-1993 yıllarında İstihbarat subaylığı, 2000-2002 yılları arasında Plan ve Prensipler Başkanlığı görevlerini yürütmüş. 1997-1998 yıllarında Bosna-Hersek Türk Görev Kuvveti Komutanlığı yapmış. 1998-2000 yılları arasında Tunceli/Hozat İç Güvenlik Tugay Komutanlığı yapmış. Bu görevinden dolayı TSK tarafından Üstün Cesaret ve Feragat Madalyası ile ödüllendirilmiş.

Hulusi Akar son olarak, bu yılın Ocak ayında yaptığı ABD ziyareti sırasında; Türk Kara Kuvvetlerinin başarılı şekilde yeniden yapılandırmasını sağladığı, Türk ve Amerikan kuvvetleri arasında bir koor-

dinasyon oluşturduğu, Suriye konusunda sergilediği tutum, Türk ve Amerikan özel kuvvetleri arasında daha geniş bir işbirliği geliştirilmesine katkı sunduğu için ABD tarafından Liyakat Madalyası almıştı. Ziyaret aynı zamanda uzun yıllardır ilk defa üst düzey bir komutanın ABD'ye gitmesi bakımından da dikkat çekiciydi. Madalyayı Türk askerlerinin başına çuval geçiren Albay Bill Mayville'nin o dönemdeki komutanı ABD Kara Kuvvetleri Komutanı Raymond Odierno'dan alması tartışma yaratmıştı. Odierno, bu yıl ABD Genelkurmay başkanı olması beklenen komutanlar arasında şansı yüksek bir isim.

Genelkurmay Başkanlığı'na Hulusi Akar'ın getirilmesi bütün iktidar çevrelerinde memnuniyet yarattı. Akar'ın önu 2013 yılında kendisinden kıdem olarak önde üç orgeneral olduğu hâlde Kara Kuvvetleri Komutanlığına atanmasıyla Erdoğan-Özel ikilisi tarafından açılmıştı. Ulusal kesim tarafından da destekleniyor. Fethullah Gülen Hareketi de memnun.

Pragmatik ve "sivil" özellikleriyle öne çıkarılan Hulusi Akar, Erdoğan-AKP'nin halk hareketi tarafından kuşatıldığı, cemaatle iktidar savaşına girdiği ve zorunlu olarak orduya alan açmaya başladığı, ABD'ye yeniden biat ettiği bir dönemde görev yürütecek.

Es geçilen insanlık

Bütün savaşların belki de en olağan sonucu mülteciler. Kimin haklı veya haksız olduğundan bağımsız olarak genç-yaşlı, kadın-erkek, önce çatışmalara yakın bölgelerdeki halklar olmak üzere bütün insanlığı etkileyen bir sonuç. Kendinizi savaşın bir tarafında hissetmeseniz de mülteci olabiliyorsunuz. Çünkü yaşadığınız yer yaşanamazdır artık. Nedeni olmadığınız bir savaşın sonucu mülteci olmak da yaşadığımız sistemin doğal sorunlarından.

25 Temmuz

İtalya'ya gitmeye çalışan bot battı, 40 kişi öldü.

5 Ağustos

Didim'de Suriyelileri taşıyan lastik bot battı. 2 kişi öldü.

9 Ağustos

Balikesir'de göçmen kaçakçılığı yapan minibus devrildi. 11 kişi öldü.

27 Ağustos

Avusturyalı yetkililer Suriyelilerin olduğu bir kamyon tespit ediyor. 71 kişi öldü.

29 Ağustos

Libya'dan İtalya'ya gitmek üzere yola çıkan iki bot çarpıştı. 200 kişi öldü.

2 Eylül

Bodrum'dan İstanköy'e giderken iki bot battı. 11 kişi öldü.

Yukarıdaki rakamlar artık hemen her gün karşılaştığımız haberler. Faciayla biten bu yolculuklarla ilgili bütün dünya fotoğraflar paylaşıyor ve duydukları üzüntüden bahsediyor. Ekranlarda ağlayan devlet büyükleri, insanlığın kalmadığından bahseden köşe yazarları... Peki ya bu dramın sorumluları nerede?

Timsah gözyaşları dökenlere bakmak lazım

Bütün bu ölüm haberlerinin yanı sıra bir de her gün farklı ülke sınırları içerisinde uyananlar var. Amaçları karınlarının doyduğu, itilip kakılmadıkları bir yer bulabilmek. Kimileri için son durak Türkiye, Lübnan. Kimileri için ise Almanya, İsveç...

Belki Türkiye, Lübnan ve Ürdün halkları için mültecilerin yaşadıkları çile uzun zamandır gözlemlenebiliyor. Şimdilerde ise aynı durumla Avrupa ülkeleri karşı karşıya. Uzun süre sadece mültecileri izlemekle yetinen Avrupa, şimdilerde gelen göç dalgası hakkında nasıl önlemler almaları gerektiğini tartışıyor. Macaristan başbakanı "Neden Türkiye'den Avrupa'ya gelmek zorundasınız? Türkiye gü-

venli bir ülke, orada kalın" diye seslenirken, Almanya Macaristan'ın krizi yönetemediğine kızıyor. Çünkü Macaristan'ı geçen göçmenler doğrudan Almanya'ya ilerliyor.

Aşağıdaki tablo timsah gözyaşları döken ülkelerin Suriyeli mülteci kabul sayılarını gösteriyor. (Kaynak: The UN Refugee agency-<http://www.unhcr.org>) 2009 tahminlerine göre Suriye nüfusu 21 milyon 900 bin.

Suriye savaşının baş taşeronlarından S. Arabistan, Katar ve Kuveyt ise hiç mülteci kabul etmemiş durumda. Aynı misyonu seve seve yerine getiren Türkiye ise mülteci politikaları konusunda tam bir facia. Sade vatandaş geçtik basına bile kapatılan kamplardaki yaşam koşullarının içler acısı olduğu bilgisi sürekli kulaktan kulağa fısıldanıyor. Bu koşullarda devlet büyüklerinin boğulan Aylan bebeğin babasına vatandaşlık teklif etmesi ise tam bir utanmazlık.

Mülteci yokken kamplarını yapanlar

Hatırlarsanız Angelina Jolie 2012 Eylül ayında Kilis'e bağlı Öncüpınar mülteci kampını ziyaret ederek buradaki kampın ne kadar modern olduğunu övmüş, Türkiye Hükümetine teşekkür etmişti. Hani şu Suriye'de silahlı çatışmalar başlamadan inşa edilen kamp. Kâr zarar hesabıyla karar veren emperyalistlerin oluşturacakları göç dalgasını Türkiye sınırlarında tutmak istedikleri ortada. Bir taraftan Suriye'ye terörist saldırılar düzenleyen grupları beslerken diğer taraftan da bu saldırılardan kaçan halklara üzümlüymüş gibi yapmak emperyalizmin iki yüzlülüğünü gösteriyor. Timsah göz yaşları dedikleri bu olsa gerek.

Çare nerede?

Çareyi Macaristan garında polisin geçiş izni vermesini bekleyen Suriyeli çocuk Kenan söylüyor: "İnsanlar Suriyelileri sevmiyor. Sırbistan'da, Macaristan'da, Makedonya'da, Yunanistan'da... Benim mesajım, lütfen Suriyelilere yardım edin. Suriyelilerin şimdi yardıma ihtiyacı var. Siz sadece savaşı durdurun, biz zaten Avrupa'ya gitmek istemiyoruz. Sadece savaşı durdurun. Sadece bu..."

Gerçekten yardım etmek istiyorsak emperyalistlerin Suriye'yi işgal savaşına net olarak karşı çıkmalıyız. Başka yolu yok. Bu arada tabii ki zor durumdaki insanların hayata tutunmaları için uğraşmalıyız. Onların onurlu bir şekilde yaşayabilmeleri, çalışabilecekleri, eğitim ve sağlığa ulaşabilecekleri, barınabilecekleri koşulları sağlamalıyız.

	Mülteci sayısı	Yaklaşık ülke nüfusu	Mültecilerin nüfusa oranı
Lübnan	1,2 milyon	5 milyon	yüzde 24
Ürdün	0,6 milyon	6,3 milyon	yüzde 9,5
Kosova	49,446	1,8 milyon	yüzde 2,77
Türkiye	1,8 milyon	78 milyon	yüzde 2,31
Avusturya	18,647	8,4 milyon	yüzde 0,22
Bulgaristan	15,197	7,3 milyon	yüzde 0,21
Macaristan	18,777	10 milyon	yüzde 0,19
İsveç	64,685	10 milyon	yüzde 0,64
Danimarka	11,296	5,5 milyon	yüzde 0,2
Almanya	98,783	82 milyon	yüzde 0,1
Hollanda	14,137	17 milyon	yüzde 0,08

şener atas

ABD'nin Suriye zorbalığı

ABD ve Rusya Suriye politikası üzerine diplomatik ve askerî manevralarını sürdürüyor. ABD, son olarak Yunanistan'a baskı yaparak hava sahasını Suriye'ye giden Rus uçaklarına kapatmasını istedi. Daha doğrusu Yunanistan'ı tehdit etti. Dünyanın jandarmalığına soyunan en büyük emperyalist ABD, Yunanistan'a tehditle taleplerini kabul ettirmek istiyor.

Sputnik haber ajansı, Yunanistan'ın ABD'nin bu talebini kabul ettiğini yazan Reuters'in aksine, Yunanistan Dışişleri Bakan Sözcüsü Konstantinos Koutras'ın "Böyle bir bilgi bende yok. Sadece böyle bir ricada bulunuldu (ABD ricada bulundu) fakat henüz karar verilmedi" dediğini söyledi.

Moskova ise bu haberlere sert tepki göstererek Rusya'nın isterse Suriye'ye yaptığı insani yardımları başka hava rotaları kullanarak da hedefine ulaştırabileceğini açıkladı. Rusya Federasyonu Konseyi Uluslararası Komitesi Başkan Yardımcısı Vladimir Cabbarov ise, diğer Asya ülkelerinin Rusya'ya hava sahalarının bu konuda açık olduğunu, Rusya'nın bu konuda hiç zorlanmayacağını açıkladı.

Yunanistan hava sahasının Rusya tarafından kullanılması ile ilgili tartışmadan hemen sonra açıklama yapan Bulgaristan Dışişleri Bakanlığı, hava sahalarının Rusya uçaklarının Suriye uçuşlarına kapatıldığını açıkladı. Bulgaristan *Kathimerini* gazetesi ise Rusya'nın bu konuda İran hava sahasını kullanacağını yazdı. Suriye'de zora düşen ABD, Rusya'nın hava yoluyla yaptığı desteği kesmeye çalışıyor.

Suriye'de direniş ilerliyor

Suriye yönetimini ve dostlarını türlü oyunlarla köşeye sıkıştırmaya çalışan ABD ve AB emperyalizmi uzun süredir sessizliğe gömüldüler. Beşar Esad yönetiminin kısa sürede düşeceğini, emperyalizmin Suriye topraklarında da elini kolunu sallayarak gezebileceğini, Suriye halklarını da köleleştireceğini, Suriye'nin de Afganistan gibi, Irak gibi paramparça olacağını düşünenler yanıldı. Büyük bir hata içine düştü.

Suriye ordusu, Lübnan Hizbullahı ile birlikte ülkenin güneybatısında Kalamun bölgesinde ilerlemesini sürdürürken ülkenin kuzeybatısında Ghab'da da gerici/tekkirici çetelerle mücadele ediyor. Ülkenin büyük kentlerini kontrol altında tutuyor. Buradaki halk desteği Suriye yönetimini ayakta tutuyor. Başkenti tehdit etmeye çalışan Şam kırsalındaki gerici çetelere yönelik mücadele devam ediyor. Son olarak

Eylül ayının ikinci haftası Şam kırsalında Suriye ordusunun yaptığı operasyonlarda Suriye haber ajansının verdiği bilgiye göre gerici çetelerin lider kadrosundan 13 kişi öldürüldü. Bunlar arasında Şam'ın batısında bulunan Dariya'daki gerici çetelerin ünlü komutanları Ebu Amer al-Kafersousani'nin de bulunduğu haberler arasında yer alıyor.

Suriye ordusu Şam'a 45 kilometre uzaklıktaki stratejik bir kasaba olan Zebadani'deki al-Mas bölgesini de kontrol altına aldı.

Suriye halklarının, yabancılar tarafından dışarıdan ülkelerine sokulan çetelere baş eğmeyeceği, sonuna kadar cesaretle mücadele edeceği bir kez daha görüldü. Suriye halkları, emperyalizmin her istediğini yapamayacağını; halk isterse dünyanın süper güçlerine bile "dur" denilebileceğini bir kere daha gösterdi.

ABD standartları reddediliyor

Çin ve Rusya, uluslararası ticarete ABD dolarının değişim değeri birimi olarak kullanılmasını sorguluyor. İki ülke, kendi aralarında ve bölgede kurulacak ekonomik birlikler arasında, belirli ticari konularda kendi ölçü birimlerini oluşturmayı hedefliyor.

Bunlardan biri de ABD'nin belirlediği petrol ölçü birimleri Brent ve WTI. Bugün küresel düzeyde ham petrolün fiyatlandırılmasında kullanılan bu ölçülerin Ekim ayında Çin tarafından kullanılması terk edilecek. Çin bu alanda

hem kendi ölçü birimini, hem de kendi para birimi Yuan'ı tercih edecek.

Çin ve Rusya bu hamleleri hem ABD'nin uluslararası alanda siyasi etkisini azaltmak, hem de kendi ekonomilerinin dışa bağımlılığını kırmak için yapıyor.

Çin ve Rusya son dönemde siyasi, ekonomik ve askeri alanda daha yakın ilişkiler kuruyor. Suriye meselesinde ortak hareket etmeleri, iki ülkenin ticari alanda birçok anlaşma imzalaması ve ortak askeri tatbikat yapmaları buna örnek olarak verilebilir.

Afrika'da mülteci dalgası

Emperyalistlerin denetiminde ve güdümünde ilericilere, devrimcilere, komünistlere, hak mücadelelerine karşı kurulan ve büyütülen gerici çeteler yüzünden milyonlarca insan evinden barkından oluyor. Bütün dünyada mülteci sorunu en önemli gündem olarak karşımıza çıkıyor. Zaten kangren hâline gelmiş dünya mülteci sorununa yeni bir halka da gerici Boko Haram çetesi yüzünden eklendi.

Gerici Boko Haram çetesinin son altı yıldır süren saldırıları yüzün-

den yaklaşık iki milyon insan Kuzey Nijerya'yı terk ederek ülke içinde başka topraklara ya da başka ülkelere göçtü. Yıllardır süren çatışmalar yüzünden artık yaşama imkânı bulamayan halk bugün hâlâ ülkenin kuzeyini boşaltmayı sürdürüyor. Boko Haram "laik eğitim"e karşı gerici eğitimi savunuyor.

Boko Haram çeteleri sadece halkı mülteci hâline getirmedi, aynı zamanda Haziran 2015 tarihinden bu yana binden fazla insanı katletti.

Yemen'de direniş sürüyor

ABD'den icazet alan Suud monarşisi Yemen'e saldırmaya devam ediyor. Suriye'de, Mısır'da ve Türkiye'deki gerici müttefiklerinin güç duruma düşmesini dengelemeye çalışan Suud ailesi, Yemen'de mevcut yönetime isyan eden Husiler'in iktidarı ele geçirmesini engellemek için saldırdığı ülkede büyük bir çatışmaya girmiş oldu.

Mart ayında saldıran gerici Suud rejimi ile Yemen yönetimi arasındaki çatışmalar gittikçe şiddetleniyor. Askerî noktalara karşılıklı saldırılar sürerken askerî üstünlüğü elinde bulduran Suud rejimi sivillerin yaşadığı kentlere ve kasabalara da

hava saldırıları düzenliyor. Yerel medya kaynakları Yemen'in başkenti Sana'nın Suud saldırılarının başladığından bu yana en az 35 defa bombalandığını, karşılıklı çatışmaların ise gittikçe şiddetlendiğini bildiriyor.

Birleşmiş Milletler verilerine göre Suud saldırganlığının başladığı Mart ayından bu yana yaklaşık 4.500 insan ölürken binlercesi de yaralandı. Emperyalizm sadece Suriye'de değil tüm Ortadoğu'da, dünyada halkları birbirine kırdırıyor. Bunu yaparken son gözdesi Suudi Arabistan'da olduğu gibi gerici, Ukrayna'da olduğu gibi ırkçı yönetimleri kullanıyor.

6-7 Eylül'ün 60. yılı

Pogrom, Rusça bir kelime. Her türlü toplu şiddet eylemini pogrom olarak isimlendirmiş Ruslar. Ama tarihin çeşitli dönemlerinde Yahudilere karşı yapılan toplu şiddet eylemlerine "pogrom" denilince, özel bir anlamı oluşmuş. Uzun bir dönem Yahudilere karşı yapılan toplu saldırıları tanımlamak için kullanılmış. Batı dillerine ve Türkçeye ise Avrupalı Aşkenaz Yahudilerinin kullandığı dil olan Yidiş üzerinden girmiş. Dinsel, etnik veya siyasi nedenlerle bir gruba karşı yapılan şiddet hareketlerine "pogrom" denmeye başlanmış. Egemen olan dinin, ırkın ya da siyasal düşüncenin mensuplarının kitleler hâlinde, kendilerinden olmayan insanların evlerini, işyerlerini veya ibadet yerlerini tahrip edip; insanları dövdüğü, yaraladığı, tecavüz ettiği veya öldürdüğü iğrenç vahşeti anlatmak için pogrom kelimesi kullanılmaya başlanmış.

Fikir dünyamıza girişi

Yidiş dili üzerinden dilimize giren pogromu fikir dünyamıza sokan kimler olmuş peki? 1930'lu yıllarda Nazizm hayranı olan ırkçı-faşistler tabii ki. En önde gelenlerinden olan Cevat Rifat Atilhan, ırkçı/turancı ideolojiyi savunmak için çıkardığı *Anadolu* dergisinde, o dönemin havasına uygun olarak Yahudi düşmanlığını yaymaya çalışmış. Bir diğer ünlü ırkçı/turancı, Nazi hayranı Nihal Atsız da bu konuda ayrı bir yere sahip. O da Edirne'de çıkardığı *Orhun* dergisinde Yahudilere karşı kin ve nefret yayan yazılar yazarak halkı kışkırtmaya çalışmış. Hatta bir makalesinde neredeyse pogromun tanımını yapmış;

"Onlara yapılacak ihtar şudur: Hadlerini bilsinler. Sonra biz kızar-

sak Almanlar gibi Yahudileri imha etmekle kalmaz, daha ileri giderek onları korkuturuz. Mâlûm ya ataların sözüne göre Yahudiyi öldürmektense korkutmak yektir."¹

Kuvveden fiile

Hükümetin de göz yummasıyla toplumda etki uyandırmaya başlayan yazılar neticesinde ahali Yahudi tüccarları ve işyerlerini boykot etmeye başlamış. Yahudi ailelere imzasız tehdit mektupları gelmiş. 21 Haziran 1934'te Çanakkale'de yağma, dayak, ırza geçme olayları başlamış. Olaylar büyük bir hızla hem de, aynı günde, Trakya'ya yayılmış. Edirne, Tekirdağ, Kırklareli, Uzunköprü, Silivri, Babaeski, Lüleburgaz, Çorlu ve Lapseki'de benzer vahşetler yaşanmış. Trakya Olayları olarak tarihe geçen pogrom neticesinde 13 ile 15 bin arasındaki Yahudi Trakya'yı terk etmek zorunda kalmış. Çoğu İstanbul'a göç etmiş.

Ne var ki, bu olayların acısı ve utancı sonraki yıllarda İkinci Dünya Savaşında yaşanan insanlık trajedilerinin gölgesinde kalarak silikleşti.

6-7 Eylül 1955

Dilimize Yidiş dilinden, fikir dünyamıza Nazi hayranı ırkçı/turancılardan geçen pogromu, tarihimize silinmez bir utanç olarak gerici Demokrat Parti iktidarı geçirdi. 1950'li yıllar Kıbrıs halkının İngiliz sömürgeciliğine karşı bağımsızlık talebini yükseltmeye başladığı bir dönemdi. Kıbrıs; İngiltere, Türkiye ve Yunanistan arasında üçlü müzakere masasındaydı. Türkiye ve Yunanistan ada üzerinde hak iddia ediyor, İngiltere ise adayı bırakmak istemiyordu. Ama İngiltere Kıbrıs halkının

1 *Orhun*, Musa'nın Necip(!) Evlatları Bilsinler ki, sayı 7 s.139-140, 1934

yürüttüğü bağımsızlık mücadelesi karşısında zorlanıyordu. Bunun üzerine ustası olduğu böl-yönet politikalarını devreye soktu. İşbirlikçi-gerici DP hükümetine "Kıbrıs'ın Yunanistan'la birleşmesini önlemek için" Türkiye'deki Rumlara bir "ders" vermesini önerdi. Böylece hem adadaki Rum ve Türk topluluklarının birbirine yakınlaşmasını önleyecek, hem de Türkiye-Yunanistan rekabetini kızıştırarak hakem rolü üstlenerek kendisine meşruiyet yaratacağı. Şovenist DP yönetimi, Rum sermayesinin Müslüman-Türk kapitalistlerin eline geçmesini kolaylaştırmak ve emperyalizmle işbirliğini pekiştirmek için teklifin üzerine atladı.

Kompro başlıyor

1955 yılında Kıbrıs konusu zaten gündemde önemli bir yer tutuyordu. Adadaki etnik çatışmalar Türkiye'de yaşayan Rumları hedef gösteren bir dille haberleştiriliyordu. Dönemin en çok satan gazeteleri İstanbul'daki Rum azınlığın aralarında bağış toplayarak "Kıbrıs Rumlarının ENOSİS çetelerine" gönderdiğini yazıyordu. DP hükümeti, emrindeki resmî ve sivil faşist, sağcı unsurları ve basın gücünü seferber ederek büyük bir tertip hazırladı. Önce, bir ajan provokatöre Selanik'te Atatürk'ün doğduğu eve bomba koydurdular. Gazetelerin saldırgan manşetleriyle kışkırtılan kalabalıklar özellikle İstanbul'da Rumlara ve diğer Hıristiyan azınlıklara ait işyerlerine, evlere, okullara, kiliselere saldırdı. Binlerce yer yağmalandı ve tahrip edildi, birçok kişi dövüldü ve yaralandı. En az 11 kişi öldürüldü. Sayısız kadın cinsel saldırıya uğradı.

DP iktidarı olayların sorumluluğunu, insanların aklına hakaret eder-

cesine komünistlerin üzerine atmaya çalıştı. Ama başarılı olamadı. 6-7 Eylül vahşeti ile ilgili gerçekler 27 Mayıs 1960'ta iktidardan düşürülen DP yöneticilerinin yargılanması sırasında ortaya çıktı.

Provokatörün yükselişi

Atatürk'ün doğduğu eve bombayı koyan Oktay Engin, konsolosluk çalışanı Hasan Uçar ile Yunanistan'da tutuklanarak yargılandı. Batı Trakya Türklerinden olan Engin, Türkiye'nin verdiği bursla üniversite okuyordu. 21 yaşındaydı. Dokuz ay sonra serbest bırakıldı. Üç ay sonra da Türkiye'ye kaçtı. Yargılamasına gıyabında devam edilerek üç yıl altı ay hapis cezası verildi. Oktay Engin, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirerek kaymakamlık sınavını kazandı. Çankaya kaymakamlığı yaptı. 6-7 Eylül olayları sırasında Beyoğlu Kaymakamı olan Hayrettin Nakipoğlu'nun davetiyle Emniyet Genel Müdürlüğü'nde Siyasi İşler Müdürlüğü görevine geldi. Daha sonra Nevşehir Valiliği de yaptı.

Unutmayacağız

6-7 Eylül Pogromunu unutmayacağız. Olaylar sırasında saldırıya uğrayanları, hayatını kaybedenleri büyük bir acıyla hatırlayacağız. Bu utancı boynumuza asanları nefretle anacağız. Onlardan ve onların bugünkü temsilcilerinden hesap soracağız. Yeni 6-7 Eylül'lerin olmaması için emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin halklarımız arasına kin ve nefret tohumları ekmesine karşı mücadele edeceğiz. "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" talebiyle bağımsızlık, laiklik, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini daha da yükselteceğiz.

Ethem'in katili serbest

Yargıtay'ın, 2 Eylül 2015 tarihinde Ethem Sarısülük davasını güvenlik gerekçesiyle Aksaray'a nakletmesinin ardından davayla ilgili yetkisi düşen Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi, 3 Eylül'de yaptığı korsan duruşma ile yetkisini aşarak katil polis Ahmet Şahbaz'ın tahliyesine karar verdi.

Katil polis hakkında Ankara 6. Ağır Ceza Mahkemesi, 3 Eylül 2014 tarihinde "olası kasıt" ve

"ağır tahrik" indirimleri uygulanarak yedi yıl dokuz ay 10 gün hapis cezası vermişti. Dava ile ilgili olarak Yargıtay Başsavcılığı sanığın "kasten adam öldürme" suçlamasıyla yargılanması gerektiğini belirtip cezayı az bularak bozma istemişti. Yargıtay 1. Ceza Dairesi de yerel mahkemenin kararını, sanık aleyhine, usul yönünden bozmuştu.

Kompro başlıyor

Ankara Valiliği yeniden görülmeye başlayan dosya için "Şahbaz'ın mahkeme sırasında kaçırılıp öldürülebileceğini" belirterek davanın taşınmasını istemişti. Yargıtay 5. Ceza Dairesi 7 Eylül'de görülecek duruşmayı Aksaray'a nakletme kararı aldı. Bu karardan sonra mahkemenin hiçbir işlem yapmadan dosyayı Aksaray'a göndermesi gerekirken 7 Eylül'deki duruşmayı iptal edip, Sarısülük ailesinin avukatlarına haber

bile vermeden 3 Eylül'de toplanıp katil Şahbaz'ın tahliyesine karar verdi.

Yeni katiller lazım

Ailenin avukatı Kâzım Bayraktar, kararın yetkisiz mahkeme tarafından alındığını ve yok hükmünde olduğunu belirterek gerekli yasal yollara başvuracaklarını belirtti. Kararı, polisleri yeni suçlar işlemesi yönünde bir teşvik olarak değerlendirdi. Ethem'in ağabeyi Mustafa Sarısülük ise twitter hesabından; "Ak Saray'a, Ak Parti'ye ve Tayyip'e daha fazla katil lazım olduğundan kardeşimizin katili serbest bırakılmıştır. Emri veren aramızdaydı, şimdi de tetiği çeken! Rahatça tutuklasınlar artık bizi. Korkmuyoruz! Kaçmıyoruz!" diye paylaşımlarda bulundu.

Bu arada Ahmet Şahbaz'ın tahliye edildikten sonra kayıplara karıştığı belirtiliyor.

İlerici Gençlik 8. yaz kampı yapıldı

“Emperyalist savaşa ve gericiliğe geçit yok” diyen İlerici Gençler, yaz kampında bir araya geldiler. Bu yıl sekizincisi yapılan yaz kampı Balıkesir Gönen’de bulunan Kemal Türkler Tesis’inde gerçekleştirildi.

Söyleşilerden atölye çalışmalarına, voleybol ve tavla turnuvalarından, pankart boyama etkinliklerine değin çok sayıda etkinlik yapan İlerici Gençler mücadelesinin yükseleceği yeni döneme daha örgütlü girme kararı aldılar.

Tarihten geleceğe

Kamp boyunca “Ortadoğu ve Türkiye”, “Gençlik ve güncel görevler”, “Mücadele tarihimiz ve bugün”, “Nasıl bir mücadele hattı?” gibi başlıklarda pek çok panel ve söyleşi yapan İlerici Gençler, atölye tartışmalarıyla da fikirlerini buluşturdular.

İlk gün 68 kuşağı gençlik önderlerinden Harun Karadeniz’i 40. ölüm yıldönümünde anan İlerici Gençler, “Yolumuz işçi sınıfının yoludur” şiarını onun yolunda büyüteceklerini dile getirdiler.

Kolektif düşünce, kolektif üretim

“3 Talep - 3 Savunma” başlıklı oyunla İlerici Gençler, bakan rolünü üstlenen arkadaşlarına karşı gençliğin taleplerini savundular. AKP’nin toplumda meşrulaştırdığı hukuksuzluklara karşı gençliğin savunmasının ve duruşunun her zaman kazanacağını ortaya koydular.

Son gece İlerici Gençlik yaz kamplarının klasiği olan kamp ateşi yakıldı. Hep bir ağızdan türküler, marşlar söylendi ve omuz omuza halaya duruldu.

Kamp süresince çalışmalar yapan ritim ve skeç atölyeleri, sunumlarını son gün gerçekleştirdiler. Kapanış konuşmasının ardından İlerici Gençler, daha mücadele dolu bir dönem için yollara koyuldular.

Kampüsten fabrikaya uzanan el: Harun Karadeniz

68 kuşağının gençlik önderlerinden Harun Karadeniz ölümünün 40. yılında İlerici Gençler tarafından mezarı başında anıldı. İTÜ İnşaat Fakültesi’ndeki öğrencilik yıllarında Öğrenci Derneği başkanlığı ve İTÜ Öğrenci Birliği başkanlığı yapan Harun Karadeniz, birçok antiemperyalist eylemin en ön saflarında, boykotlarda, okul işgallerinde kitleleri yönlendiren isimlerden biriydi.

İşçi direnişlerine özel önem veren Harun Karadeniz, işçi sınıfının mücadelesini gençlik içinde yaymaya çalışan bir devrimciydi. Diğer öğrenci hareketlerinden farklı olarak gençlik hareketlerinin, sınıf hareketinden bağımsız olamayacağını söylüyor ve öğrenci mücadelesini emekçilerle buluşturmak için yoğun çaba sarf ediyordu.

12 Mart darbesi sonrasında TKP ve Dev-Genç davalarından yargılanarak hapse atılan Harun Karadeniz kanser hastalığına yakalandı ve tedavi edilmedi. 15 Ağustos 1975’te yaşamını yitirdi.

Harun Karadeniz 40. ölüm yıldönümünde Karacaahmet’te bulunan mezarı başında onun da savunduğu gibi “Yolumuz İşçi Sınıfının Yoludur” şiarını büyüten İlerici Gençler tarafından anıldı.

TÜM-İGD’nin düzenlediği anma etkinliği saat 14.00’de başta Harun Karadeniz olmak üzere hayatını devrim ve sosyalizm mücadelesinde yitirdiğimiz tüm devrim şehitleri ve özel olarak da Suruç Şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı.

TÜM-İGD adına yapılan konuşmada Karadeniz’in zorlu ve mücadele dolu hayatı anlatıldı. Harun Karadeniz’i anlatan şiir okundu. Anmaya katılanların Harun Karadeniz ile ilgili yaptığı konuşmalardan sonra anma sona erdi.

Örgün eğitim için tehlike çanları

Temel Eğitimden Ortaöğretime Geçiş Sınavı TEOG sonuçları AKP’nin eğitim sistemindeki yıkıcı etkilerini ortaya koyuyor. Örgün eğitim veren liselere devam edebilecek durumda olan öğrencilerin yüzde 20’si açık liselere yönlendirilmiş durumda. AKP’nin yoğun talep var diyerek sayısını üç katına çıkardığı imam hatipler ise bu yıl da boş kaldı.

Örgün eğitim çöküyor

Bu yıl TEOG puanı hesaplanan 1 milyon 288 bin 315 öğrenciden, 180 bin 133’ü hiç bir tercihte bulunmadığı için, 71 bin 373’ü ise tercih yaptığı hâlde açıkta kaldığı için açık liseye kaydedildi. Böylece sekizinci sınıftan mezun olup dokuzuncu sınıfa yani 4+4+4 sisteminin üçüncü ayağına geçmesi gereken öğren-

cilerin yaklaşık yüzde 20’sini oluşturan 251 bin 506’sı açık liseye geçmiş oldu. Bu öğrencilerin bir kısmının özel liselere yöneleceği düşünülüyor. 4+4+4 sistemine karşı mücadele eden sendika ve demokratik kitle örgütleri bu sistemin zorunlu eğitimi arttırıyoruz adı altında öğrencileri okuldan koparmaya yara-yacağını; çocuk işçiliğinin ve çocuk yaşta evliliğinin artmasına yol açacağını belirtmişlerdi.

İmam hatip dayatması tutmuyor

Sonuçlara göre okullarda 248 bin 908 boş kontenjan kalmasına rağmen 71 bin 373 kişinin tercih yaptığı hâlde yerleşememesi bazı okul türlerinin istenmediğini gösteriyor. Boş kontenjanlarda ise imam hatipler başı çekiyor. Toplam boş kontenjanın yaklaşık yarısı

imam hatiplerde. İmam hatipleri meslek liseleri izliyor. Çok programlı liselerin mesleki bölümlerinde de boş kontenjanlar oluşmuş. Anadolu ve Fen liseleri ise tamamen dolmuş vaziyette. Milli Eğitim Bakanlığı her biri ayrı eylem ve direnişlerle karşılaşan “imam hatiplere dönüştürme” kararları için “Velilerden yoğun talep var. Açmak zorundayız” diye açıklamalar yapıyordu. Oysa geçen seneki sonuçlar halkın imam hatip dayatmasını reddettiğini bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Sendika yöneticileri, veli dernekleri ve kariyer danışmanı eğitimciler, AKP’nin büyük bir karmaşaya döndürdüğü eğitim sisteminin toptan ele alınıp yeniden düzenlenmesi gerektiği konusunda ortak görüş bildiriyorlar.

Türkiye'nin en eski partisi 95 yaşında

Ülkenin en eski siyasi partisi Türkiye Komünist Partisi 95. kuruluş yıldönümünü kutluyor. TKP, 10 Eylül 1920'de Bakü'de Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşlarının katılımıyla toplanan kongre ile kurulmuştu. 95 yıldır Türkiye işçi ve emekçilerinin, köylülerin, sömürülen halkların, kadınların, gençlerin toplumsal kurtuluş mücadelesini yürüten TKP, 2012 yılında TKP 1920 adıyla yasal alanda da kurularak siyaset sahnesinde yerini almıştı.

İşçi sınıfı partisinin temelleri

TKP 1920, dünyanın ilk işçi ve köylü devletini kuran Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin çağ açıcı etkisi altında kuruldu. Tarihin en baskıcı yönetimine sahip olan Rus Çarlığı, işçilerin ve köylülerin başlattığı devrim ile yerle bir olmuş, Rusya'da halklar kendi kaderlerini kendi ellerine alarak, bir işçi ve köylü cumhuriyeti kurmuşlardı.

TKP 1920, aynı zamanda kurtuluş savaşının ateşleri içinde kuruldu. Komünistler ve onların etkisi altındaki çeteler, yani günümüz kullanımıyla gerilla kuvvetleri, işgal ordularına karşı etkili bir şekilde karşı koymaya başlamış; düşmanın ilerleyişini birçok noktada durdurmaya başlamıştı. İşçi sınıfı partisi, daha kurulduğu günlerden itibaren enternasyonalizm ve yurtseverliği eylemli bir şekilde birleştirmiş; halkların kardeşliği temelinde, kurtuluş savaşını toplumsal kurtuluşla birleştirme iradesini ortaya koymuştu. Kurtuluş savaşını halk ordusu temelinde yürütmeyi, yeni Türkiye'yi işçi köylü cumhuriyeti temelinde kurmayı savunmuştu.

Burjuvazinin ihaneti

Komünistlerin hızla güçlenmeye başlamasından çekinen burjuvazi

EMPERYALİZME VE GERİCİLİĞE KARŞI
HALK DEVRİMİ İÇİN

1920-2015
TKP
95
YAŞINDA

TKP 1920

kanlı ve sinsî bir planı uygulamaya koydu. Bir yandan kendi denetiminde resmî bir "komünist partisi" kurdu. Ardından yaklaşık altı aylık bir süre içinde Çerkez Ethem liderliğindeki köylü partizan birliklerini dağıttı. Ankara'da, komünistlerle meclisteki Halk Zümresi grubunun birleşmesiyle kurulan, Halk İştirakiyon Partisi önderlerini istiklal mahkemesine göndererek ağır ce-

zalara çarptırdı. Bunlarla paralel bir şekilde kurtuluş savaşına katılmak için Anadolu'ya dönmekte olan Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını tuzağa düşürerek, 28-29 Ocak 1921'de Karadeniz'de katletti. Bu ağır saldırılarla kurtuluş savaşının burjuvazinin denetiminde kalması sağlanmış, emperyalizme ve kapitalizme karşı köklü bir devrim hareketine

dönüşmesi önlenmiş, burjuva cumhuriyetinin yolu açılmış oldu.

"Daha bitmedi o kavga"

TKP, aldığı ağır darbeye rağmen toparlanmasını bildi. İkinci kongresini 15 Ağustos 1922'de toplayarak mücadelesini yükseltmeye başladı. Milli burjuvazinin tek parti yönetimine karşı mücadelede; faşizme karşı mücadelede; 1950-1960 döneminde Amerikancı NATO'cu yönetime karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde; 27 Mayıs 1960 sonrasında işbirlikçi komprador büyük burjuvazinin ve büyük toprak beylerinin koalisyonlarına karşı eşitliği, özgürlüğü ve sosyalizmi yaymada; Adalet Partisi'nin antidemokratik iktidarına karşı direnmede; 12 Mart 1971 faşizmine karşı koymada; Adalet Partisi önderliğindeki gerici ve faşist yönelimli Milliyetçi Cephe iktidarları karşısında devrim ve sosyalizm atılımını yükseltmede; 12 Eylül 1980 faşist yönetimine karşı mücadelede; 1983'ten günümüze kadar, 12 Eylül rejimi temelinde işbirlikçi komprador kapitalizme, militarizme ve gericiliğe yaslanan bütün iktidarlara karşı işçi sınıfının; şehir ve köy emekçilerinin; ezilen halkların; işsizlerin, yoksulların, kimsesizlerin; kadınların, gençlerin, aydınların, çocukların sözcüsü olarak hep önderde oldu.

TKP 1920, bugün de gericilik, vurgunculuk ve savaş rejimine karşı; ülkeyi halifelik-sultanlık karışımı bir tek adam yönetimine sürüklemek isteyen Erdoğan-AKP yönetimine karşı eşitlik ve özgürlük mücadelesinde en ön saflarda bulunuyor. Emperyalizme ve gericiliğe karşı halk devrimi için; halkın kendi egemenliğini eline alacağı bir halk hükümeti kurulması için mücadele ediyor.

Şehir Tiyatroları'nın Üzümcü'yü atma sebebi: Gezi Direnişi

Tiyatro oyuncusu Levent Üzümcü twitter hesabından yaptığı bir açıklamayla Gezi Direnişi'ne katılması ve Sosyalist Enternasyonal'daki konuşması nedeniyle Şehir Tiyatroları'ndan atıldığını duyurdu.

Mayıs-Haziran 2013 Büyük Halk Direnişi'nde ön planda olmasıyla dinci-gerici çevrelerin saldırılarına maruz kalan tiyatro oyuncusu Levent Üzümcü'nün Şehir Tiyatroları'ndan atıldığı kesinleşti. Üzümcü yaptığı açıklamada, Şehir Tiyatroları'nın, sanatçıların dünyasını ve sanatın işleyişini anlamaktan uzak zihniyetlerin oyuncağı olmasından endişelendiğini belirterek yapılan yanlışların, haksızlığın, açgözlülüğün karşısında durmaya devam edeceğini vurguladı.

"Bana yapmaya çalıştıkları gibi birer birer ek-siltimlenin karşısında durmalıyız, yoksa maa-zallah topyekûn yok oluruz" diyerek seyircisine de seslenen Üzümcü, alınan kararın siyasi ve dolayısıyla geçici bir karar olduğunu dile getirdi.